

het Dijlepaard

25 Fr

de groot-leuvense stadskrant
jaargang 5 maandelijks

maart 1982 nr. 3

REDAKTIEADRES : BLIJDE INKOMSTRAAT 115, 3000 LEUVEN
TEL. 016/23.96.92

REK. NR. 001-0596401-24

Ver: Tada Sintova, Koninkrijksweg 141, 1200 Keerbergen

ENERGIE IN HET BRANDPUNT

Deze maand streekt Het Dijlepaard de lont aan het vuur.

Stadsverwarming in Leuven. Op zoek naar de oorsprong van het stadsverwarmingssossier, maar aanleiding van de start van een onderzoek naar stadsverwarming voor Leuven aan de universiteiten van Antwerpen (UFSLA) en Gent (RUG). Had men de 7 miljoen even goed kunnen opbranden in de open haard ?

Splijstechnologie : de Koevoet. Een interview met de werkgroep Technologie, naar aanleiding van de heruitgave van het zachte energiescenario, vóór het energiedebat in de Kamer moet starten.

Energieproblematiek en Gemeenten. Aantekeningen bij het gelijkmamige kongres dat de Interfakultaire Kring aan onze Leuvense universiteit inrichtte op 3 maart.

6

VERDER IN DIT NUMMER

Sociaal dienstbetoon

Volgens de 'Noord-Zuid-formule' of het 'Maandagavond-met-Sonja-recept' nu ook live in Leuven : het politiek kafee. Een wetenschappelijke inleiding over het verschijnsel *social dienstbetoon*, vijf politici van verschillende strekking, één kritische interviewer. Opediend met een muzikaal tussendoortje. Het publiek kruidt naar eigen smaak net pikante vragen.

Het geschonden geschenk van Godfried : het Provinciaal Domein

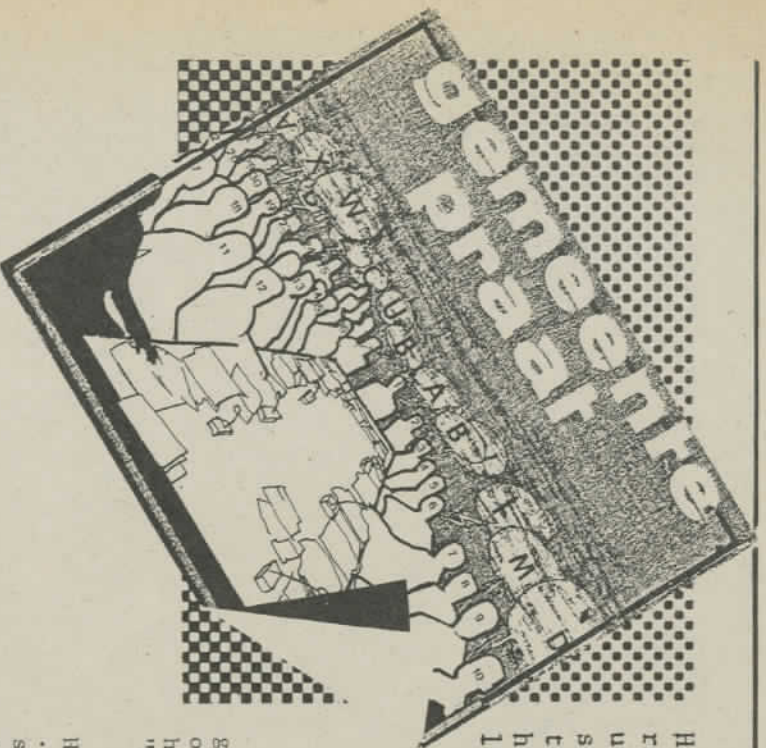
Godfried met de Baard, Hertog van Brabant, zou wellicht zijn domein niet meer herkennen, en eerlijk gezegd, wij krijgen er ook moeite mee. Moet een prachtig natuurgebied zo nodig eerst vernield worden om ook een recreatieoord te kunnen zijn ?

De schone lei van Agalev

Of de gemeenteraadsverkiezingen in het najaar een stap vooruit zullen worden voor de Leuvense progressieve zijde, is een vraag die nu nog kan gesteld worden. De onderhandelingen over een brede linkse eenheidslijst lopen voort tussen SP, KP, RAL en PvdA, maar zonder Agalev. Een beschouwend overzicht bij de ontwikkelingen.

De volgende maand verwekt een liviger Dijlepaard : een dossier over 5 jaar stadsvernieuwing in Leuven, en een bijlage over het komende meifestival (Heiberg).

10

Het was lang geleden, maar het kon niet eeuwig uitblijven : de Leuvense gemeente-raad moest op 1 maart toch nog eens doorvergaderen tot halftwee 's nachts. Een uur waarop - temminste volgens mijn vader - geen fatsoenlijk mens zich nog op straat begeeft. Een uur ook waarop een gewoon mens te moe is om nog fris en pie-ter na te denken. Zelfs onze politiekers, die toch al een jarenlange training in her nachtelijk vergaderen achter de rug hebben, pruttelden tegen en zakten hoe langer hoe meer onderuit.

De agenda bevatte immers enkele serieuze kluisen, oorzaak van al dit nachtwerk. Punt aflevering uit het welbekende lokale ener-gie-debat.

Een tijd geleden sloot Leuven aan bij de gemengde intercommunale voor elektriciteits-distributie IVERLEC, die ook instaat voor TV- en FM-distributie. Socialisten waren erg tegen dit besluit. Zij zouden de ener-gievoorziening liever in handen zien van openbare besturen, en pletten toen dus voor een zuivere intercommunale.

Nu stelde het college voor ook de distribu-tie van het gas te laten overnemen door IVERLEC. De redenen daarvoor vernamen we uit de mond van burgemeester Vansina : zo-als voor de elektriciteit zou het aandeel dat de gemeenten krijgen van de winsten groter zijn. Op beheersvlak zou de schaal-verbodening meer mogelijkheden tot koördi-natie met zich meebrengen. Het samenvoegen van verschillende activiteiten (elektrici-teit, gas, FM- en TV-distributie) zou kos-tenbesparend werken op technisch, adminis-tratief en commercieel vlak. En tenslotte zou het voor de klanten (u en ik dus) veel overzichtelijker zijn wanneer de dienst-verlening gebeurt op één en hetzelfde adres en volgens één systeem. Van Mellaert (SP) zette hij dit alles een paar fikse vraag-tekens die hij indertijd ook al zette bij de discussies rond IVERLEC. Of de gemeenten inderdaad meer inkomsten zullen krijgen, valt eerst nog te bekijken, aldus Van Mel-laert (voor de zeer geïnteresseerde lezer: zie ook in oude nummers van Het Dijepraad). Bovendien gelooft hij niet dat koördinatie van het beheer het werkelijke doel is. Ach-ter de ganse waaijer van intercommunales zitten in feite slechts drie privé-maat-schappijen : EBES, INTERCOM en UNERG. Als die werkelijk streven naar koördinatie, had-den ze dat al lang kunnen doen. Koördinatie tussen gas en elektriciteit zag Van Mellaert ook zo niet zitten : technisch zijn dat nu eenmaal verschillende dingen.

Fundamentele kritiek had Van Mellaert op het feit, dat andermaal niet écht onderzocht is of een zuivere intercommunale (d.w.z. één in handen van de openbare besturen) op langere termijn niet veel voordeliger is. Vansina antwoordde hierop, dat dit niet haalbaar is gezien de economische toestand. Als er overgegaan zou worden naar een zuive-re intercommunale, zouden de gemeenten de installaties van de privé-maatschappijen moeten overkopen. Daarvoor zouden ze veel geld moeten lenen, en dat is erg duur (15% interestvoeten). Onmogelijk dus, volgens Vansina.

De VU had aan dit debat weinig toe te voe-gen. Vandezande monkelde wat over het dis-kussieverloop (dat Vansina eerst op Van Mellaert had geantwoord alvorens de VU aan het woord te laten : "Nu kan ik niet veel meer zeggen", aldus Vandezande.) En over het feit dat hij het voorstel tot sluitten (een lijvig boekwerk) niet had gekregen. (Een andere VU'er die in de commissie zit, echter wel, en het zat ook in het dossier.) De stemming tenslotte : de meerderheid (CVP en PVV) stemde voor de aansluiting van het gas bij IVERLEC. De SP stemde te-

gen, omwille van principiële bezwaren tegen-over de gemengde beheersvorm, en de VU ont-hield zich zonder veel overtuiging, maar "wegens gebrek aan informatie".

Hebben is hebben

...en krijgen de kunst. Andere grote veld-slag werd geleverd omtrent het aankopen of verwerven van gronden. Ook hier stonden de socialisten in de eerste linie. De stra-teeg aan de andere kant was dimaal Spro-ckeels, PVV-schepen van Openbare Werken. Naar aanleiding van enkele concrete pun-ten pleitte Van Mellaert voor het uitwer-ken van een reglement, waarin wordt vast-gelegd onder welke omstandigheden een grond-eigenaar zijn stuk land kosteloos aan de stad moet afstaan (bijvoorbeeld als er een riolering of een toegangsweg wordt aan-gelegd naar achterliggend land), en wanneer hij daarentegen zijn grond aan de stad kan verkopen. Door het afschaffen van de ver-haalbelasting zijn hieromtrent immers een heleboel onduidelijkheden ontstaan. De stad Leuven is daarmee trouwens al in vieze papieren geraakt. Een stuk riolering zou worden aangelegd over de privéterreinen van de heren Lahoussse en Robberechts. Door Sprockeels werd een verkoopsovereenkomst gesloten tot ongeveer 500.000 Fr. Toen werd ontdekt dat er reeds van vroeger een over-eenkomst bestond tot kosteloze afstand. De koop werd weer opgezegd. Robberechts, één der grondeigenaars, pikte dit niet en daag-de Leuven voor de rechter. Ondertussen zijn de werken hervonden al aan de gang.... Tobback (SP) sprak in dit verband over een ernstige beroepsfout van Sprockeels. Volgens hem is het niet de procedure dat de schepen

zelf gronden gaat kopen voor een stukje riool : daarvoor heb je een administratie. En in elke voorlopige overeenkomst moet normaal de klausule staan vermeld 'onder voorbehoud, na goedkeuring door gemeen-te-raad en Hogere Overheid'. Ook dit was Spro-ckeels vergeten.

Vansina pleitte voor wat meer begrip : al-le partijen hebben te goeder trouw gehan-deld, en de rechtbank zal een oplossing moeten zoeken. Deze milde woorden volston-den echter niet om de gemoederen te bedaren. Tobback deed een scherpe uitval naar Spro-ckeels : de artikeleerks in de Gazet Van Antwerpen zet volgens hem de schepen in een vreemd daglicht, en hij vroeg zich af waarom Sprockeels nog niet had gereageerd, als hij dan toch zo recht in zijn schoenen staat. Onder het schooljongensmotto 'al wat je zegt dat ben je zelf' pareerde Sprockeels de aanval door te suggereren dat Tobback (tij-dens de vorige legislatuur zelf schepen van Openbare Werken) ooit eens bezoek had gekre-

gen van het Hoog Comité van Toezicht, en waar rook is, is er vuur... Volgden enkele minuten van onverstaanbaar wederzijds ge-scheid, overstemd door Tobbacks hamerende vuist op tafel en doorkruist door Vansina's sussende woorden om een beetje meer hoffe-lijkheid. Verderop tijdens de raadszitting kan Tobback het niet nalaten, nog eens een paar keer te vragen of Sprockeels "over dit punt misschien ook nog ergens een geschreven overeenkomst in zijn binnenzak had zitten?"

Een reeks beslissingen in verband met het cultureel centrum Terbank en het ontmoetingscentrum Imeira (wijgmaal) stonden ook nog op het menu. Vooral dit laatste leek moeilijk verteerbaar. Van Zeebroek (SP) stelde vast dat het Imeira-komplex nu wordt omschreven als een 'kultuur-en sporthal, mogelijk uit te breiden tot een volwaardige sporthal'. Hij betreurde dat het lus niet meteen een echte sporthal zal zijn. Het enkele luttele meters aan alle kanten erbij, zou volgens Van Zeebroek kunnen ge-volleybald worden op 3 i.p.v. 1 terrein, zou zaalvoetbal mogelijk zijn en competitiaten-nis ook.

Pierco (PVV) antwoordde, dat het oorspronke-lijke project dat een volledig uitgebouwd sport-en cultuurgedeelde omvatte, 150 miljoen had gekost, en vrij prestigieus was opgezet. De-ze uitgave overschrijdt volgens de schepen de huidige mogelijkheden, als er geen subsidies kunnen gekregen worden van de hogere overheid. Volgens zijn inlichtingen zouden noch het mi-nisterie van cultuur, noch Bloso, geneigd zijn de eerste drie jaren nog veel te subsidiëren. Vandaar dat Pierco koos voor een bescheiden opzet, zonder subsidies, maar ook zonder tijdiverries. Later zou dan nog kunnen gedacht worden aan een volwaardig sportcomplex. Van-uit de oppositie werd er sterk aan getwijfeld of dat tweede gedeelte - als het er al ooit komt - wel zou kunnen rekenen op subsidies.

Ook de Groot-Leuvense straatnamen werden on-der de loupe genomen. Over spellingsfouten (Zeven-Slapersstraat of Zeven Slapersstraat) werd men het vlug eens. Enig verzet kwam er op het voorstel, de naam van het Fochplein te veranderen in 'Dirk Boutts-plein', en het Ladeuzeplein nu maar voortaan 'Erasmusplein' te laten noemen. Men vroeg zich oprecht af, wat voor verwarrring dit wel bij de bevolking, de leveranciers aan handelaars, de toevallige toerist zal teweegbrengen. Hol-lé (PVV) onthield zich.

De stad Leuven gaat wat doen aan het leefmi-lieu. Zij dient daartoe een GWC-project in voor 10 personen, dat volgende plannen omvat: (1) onderzoek naar aangepaste verblijfsre-huizen voor jongerentourisme, (2) diamonta-ge over toeristisch Leuven, (3) onderzoe-k naar de mogelijkheid van kleinschalige kon-certen, (4) brochure over fietsroutes, (5) kaffeezids, (6) stimuleren van museumbezoek bij jongeren, (7) mogelijkheid tot kinder-animatie op openbare pleinen, (8) beheers-maatregelen uitwerken voor de geklasseerde Kesselberg, (9) plannen maken voor het park 'De Bron', (10) wandelpad langs de Dijle aanleggen, (11) een botanische heesteruin in de Kruidtuin aanleggen.

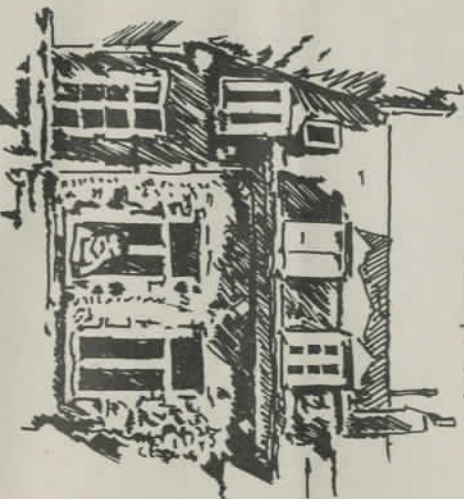
Zoals Van Itterbeek vaststelde : het ene heeft al meer met leefmilieu te maken dan het andere !!

Vermelden we tenslotte nog dat het toela-geregulement voor de Samenlevingsopbouwwerken is uitgesteld, omdat er te veel protest kwam op het feit dat de opbouwwerken zelf niet werden geraadpleegd bij de veranderende reglementering.

JEUGDINSPRAAK

DE KINDERSCHOENEN NIET ONTGROEID

En jaartje na de fusies vroeg de jeugd-adviesraad voor het eerst een gebouw in 't centrum, om de jeugddienst buiten de stadhuissfeer te laten werken en het pakket service en accommodatie gevoelig te kunnen verbeteren. Ook het stedelijk jeugdhuis Heiberg zit nu reeds een volle twee jaar te zoeken om in de stad met scholieren te werken. Vervolgens is er het nieuwe jeugdbewegingen) in 't stadscentrum. Ook de vroegere jeugdherberg 't Kolvenershof is ondertussen gesloten omwille van de brandonveiligheid (lees verkrotting!). Kortom: het Leuvense beleid inzake infrastructuur voor jongeren is beschaamd te noemen, zeker als men gaat vergelijken met de meeste andere steden. Als jongere kan je in Leuven wel een pint pakken of een boek kopen, maar het aanbod op socio-kultureel vlak is zeer pover.

In oktober '81 beloofde PVV-schepenen van jeugd Sprockeels nog dat hij alles zou in het werk stellen om aan de *Naamsdijkstraat nr 70* de bestemming *Jeugd* te geven. De Naamsestraat 70 is een kolossaal herenhuis met grote tuin, die aanspaalt aan de tuin van het Vandaële-instituut en tot aan de Schapenstraat reikt. Een goeie kans eigenlijk voor een tweede stadspark in het centrum van de stad.

DOE JE BEKLAG

KLACHTOFON · LANGZAAM VERKEER

De zaak bleef echter aanslepen. In december '81 stuurde de jeugdadviesraad een advies aan het schepenkolliege omtrent de bestemming van het gebouw. Het huis is ideaal gelegen voor de scholieren, de verbouwing kan goedkoper dan die voor bewoning (die wordt dan doorgerkend aan de huurders: geen sociaal prijsje!), en andere activiteiten kunnen er ook nog plaatsvinden. Een woonomgeving die wat te bieden heeft is ook een goede zaak voor de herbevolking van de stad, zeker nu jongvolwassen steeds meer zelfstandig gaan wonen. Als toegang tot één van de laatste groene londen binnen de stadstring ligt een openbare functie van het gebouw voor de hand. Het gelijkvloers van het gebouw zou kunnen dienen als ontmoetingsruimte. Tevens is er de mogelijkheid van een zaaltje, met een capaciteit van ongeveer 200 man. De eerste verdieping kan ingenomen worden door de jeugddienst. Misschien kunnen ook andere organisaties naar jongeren toe (JAC, GJP?) er de gepaste accommodatie vinden. De tweede verdieping en de zolder zijn samen goed voor een jeugdhotelteltje voor ongeveer 30 man. In de achterbouw van het gelijkvloers zou er nog ruimte zijn voor een iokaaltje voor bejaarden, naar analogie met de Bruul. Verder wordt er speelgroen verwacht in het park, en een uitgang via de trapgang naar de Ramberg. Kortom, na bijna drie jaar leegstand en verkrotting een zinnig advies voor gebruik.

Nog vooraleer het schepenkolliege hierover echter een principiebeslissing had genomen, lagen bij een privé-architect de voorontwerpen om te verbouwen voor huisvesting al klaar. De kansen op een jeugdcentrum lijken dus wel verkeken... Om deze 'beslissing' wat te verzachten de zoveelste belofte: het dossier van de gesloten jeugdherberg wordt afgestoft, en het gebouw zal opgekafeerd worden. Of het volgende jeugdparlement zich met zo'n kuiltje in het riet zal laten sturen, is een andere vraag... M.C.

Je fietst regelmatig. Je gaat veel te voet. Je rijdt dikwijls met trein, tram of bus. Je woont langs een drukke straat. Ondervind jij dan ook dat de fiets-, voelgangers-, en openbare vervoervoorzieningen verre van ideaal zijn? Zo ja, laat dan wat van je horen tijdens de actie *Klachtfoon Langzaam Verkeer*, opgezet in de maand april. Deze klachtfoon Langzaam Verkeer verzamelt al je klachten, bedenkingen en voorstellen, bundelt ze en overhandigt ze als eisenpakket aan de verantwoordelijken van de verschillende politieke partijen, in 't raam van de gemeenteraadsverkiezingen '82. Je kan telefoneren, maar ook schrijven of even langslipen bij Langzaam Verkeer, Diestsestraat 303 te Leuven. Tel.: 016/22.20.14, van 10 tot 20 uur, en 's zaterdags van 10 tot 12 uur.

SOLIDAIR MET DE VERDRUKTEN: 48 UREN VASTEN

"Voor alle mensen die zich het lot van de verdrukten aantrekken en er iets willen aan veranderen", organiseren Broederlijk Delen (Vlaams Brabant) en de Maatschappij en Kerkeritische Kristenen (Leuven) een *vastenweekend voor Leuven en omstreken*. Want, "misschien zijn we geen grootgrondbezitters, maar ondanks de crisis zitten wij nog niet zo slecht. In het huidige politiek en economisch systeem wordt de crisis afgewenteld op de armen bij ons en in de derde wereld." Het komt er dus op aan onze verantwoordelijkheid op te nemen en radikaal partij te kiezen voor de armsten en de meest verdrukten. En ook al draagt een vastenweekend niet rechtstreeks bij tot grotere rechtvaardigheid, het is bovendien deugdoend als ons lichaam zich ontdoet van de ballast opgestapeld in de winter om ons te verdedigen tegen de koude. Het maakt onze geest vrij voor diepgang en

kreativiteit, aldus de organisatoren van het vastenweekend, het is een innerlijke 'grote schoonmaak'.

Wat er allemaal te doen zal zijn? Eten komt er in elk geval niet bij te pas (alleen groenten- en fruitsappen), zodat er veel tijd vrijkomt om informatie op te doen, elkaar te leren kennen, te bezinnen en actie te voeren. Drie continenten staan hierbij centraal: Azië, Afrika, en Latijns-Amerika. Van de deelnemers wordt verwacht dat zij ter plaats overnachten, doch belangstellenden kunnen ook aan afzonderlijke activiteiten deelnemen. Voor de kinderen is kinderopas en eten voorzien.

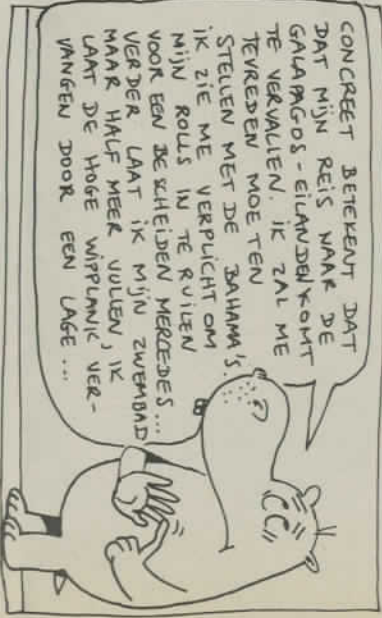
Voor inlichtingen en inschrijvingen: Jos Van Beek, Parkdreef 43 te Heverlee (22.31.15). Het vastenweekend zal plaatshebben in de Filosofenfontein (Waversebaan 352 te Heverlee), van vrijdag 2 april om 18 uur t.e.m. zondag 4 april om 18 uur.

Het Dilemma
LEVERD
TOEG

ALS VERANTWOORDELIJK VOORDEELDIJK BUKKER stel ik een voorbeeld dat jullie allemaal wel's mochten volgen... op de 3 miljoen die ik jaarlijks met deze strip verdien, ga ik 40% **MILIEUWEN** ... PAS OP! DA'S GEVE ZEVER, DA'S 300.000 FRANK, ZUNNE...

AHA!

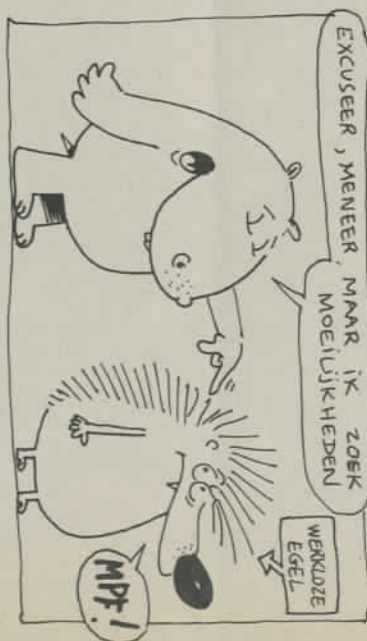
CONCREET BEREKENT DAT DAT MIJ REIS NAAR DE GALAPAGOS-EILANDELIJKOMT TE VERVALLEN. IK ZAL ME VEREDEN MOE TEN STELLEN MET DE BAHAMA'S. IK ZIE ME VERPLICHT OM MIJN ROLLS IN TE RUILEN VOOR EEN DE SCHIEDEN MEDIDES... VERDER LAAT IK MIJN ZWEMBAND MAAR HALF MEER JULLEN, IK LAAT DE HOGE WIRPLINIE VERWINGEN DOOR EEN LAGE...

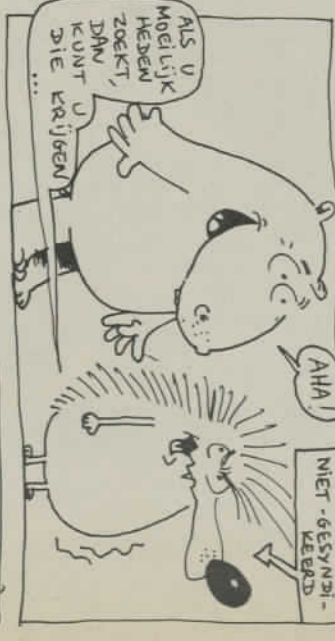
EN IK WERK OOK MAAR HALF-TIJE MEER... IK ZIE ME DUS GEHOODZAART OM HIER AL TE STOPPEN... IN DIT KORTJE... DYE!

Dat was dan dat. *De afwisselende ruime Rollen van de verschillende soorten van het Dilemma, Baisel, aangevaren, die, gezien de onverzorgde omstandigheden, kin iets komt invloeren. Hiermee gaat de eerste duo-rnan van strand...*

Baisel, de broer van het Dilemma, ZOekt MOELIJKHEDEN ... (een strik-project)

EXCUSEER, MENEER MAAR IK ZOEK MOELIJKHEDEN

ALS U MOELIJK HEDEN ZOekt, DAN KUNT U DIE KRIJGEN!

INTRESSANTE) WILT U NOG MEER? TOEG, ZEG MET RESULTATEN EN WAT EEN MEDEWERKING!

HET POLITIEKE GAT ...

... EN HOE JONG EN OPEN SOCIALISME HET WIL OPVULLEN

JOS, zo heet de nieuwste boreling in de socialistische familie, JOS, of voluit 'Jong en Open Socialisme' (hoe zo, staat er dus toch een oudbollig en gesloten socialisme ?), werd het openbare leven ingeleid op 11 februari tijdens een overigens zwak bezochte persconferentie. Twee Dijepearden, één Radio Scorpio en dagblad Het Volk dat "maar efkens kon blijven" waren de gasten, maar die hebben dan ook heel flink opgelet. Lees maar !

Tong en Open Socialisme : Een aantal mensen binnen én buiten de Socialistische Partij vormen de basis van de groep. We hebben elkaar gevonden vanuit een ongenoegen over de Jongsocialisten zoals deze nu werken - of niet werken. De Jongsocialisten zijn niet veel meer dan een feestkomitee, en daar willen we vanaf stappen. We willen een socialistische politieke jongerenwerking uitbouwen.

JP : En de Jongsocialisten verder laten feestvieren ?

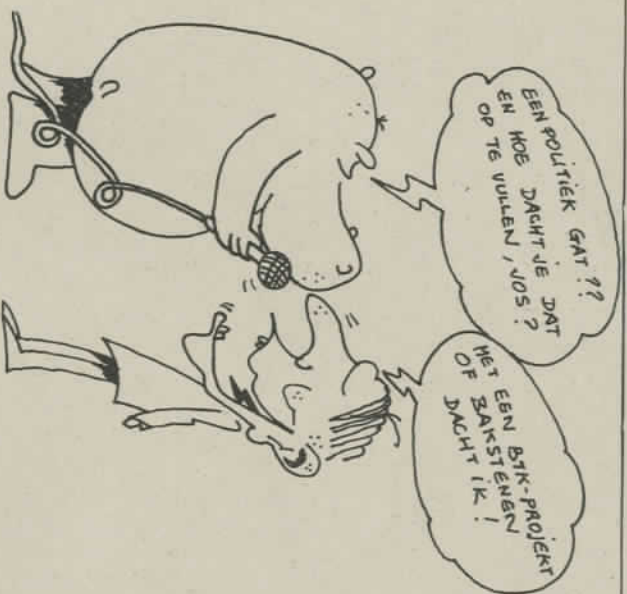
JOS : Pas op : we willen statutair geen nieuwe groep worden naast de Jongsocialisten. Nu is het zo, dat wie jonger dan 35 jaar is en lid van de SP, automatisch lid is van de Jongsocialisten. Dat blijft zo. JOS wil alleen een werking uitbouwen, waarin het politieke meer centraal staat.

JP : Wat hebben jullie zal konkeert in het achterhoofd bij het woordje 'politieke werking' ?

JOS : Konkeert... We willen eerst en vooral verderwerken aan de herstructurering van de SP. Sinds Van Niert voorzitter werd, is de SP al heel wat aantrekkelijker geworden, maar toch blijven oude machtsposities nog steeds een echte democratische werking in de weg staan. Nieuwe mensen worden afgestoten door dit protektionisme. Wij willen deze toestand verder bestrijden. Volgens ons moet een partij, die naar een zelfbeheerende maatschappij streeft, beginnen met intern óók zelfbeherend te werken. Daarnaast wil JOS ook inhoudelijk werk leveren. Op dit ogenblik wordt er bijvoorbeeld nationaal, door de studiedienst van de SP, een soort van model-programma voor de gemeenteverkiezingen

Zowat 100 mensen, organisatoren inbegrepen, betoonden sociale belangstelling voor een nieuwe vorm van debat... en waren emme gediend in kaffee De Proletaar op donderdagsavond 11 februari. Op de ruim rondgeplakte affiche stond een interessante combinatie dienstbetoners : Vansina (VVP), Sprockeels (PVV), Dierickx (Agalev), Van Iterbeek (VU), Smeecks (SP). Volgens de 'Noord-Zuid-Formule' of het 'Maandagsavond-met-Sonja-recept' nu ook in Leuven live : het politiek kaffee. Neem 5 politiciers van een verschillende strekking, één kritische en ervaren interview (Goeck van Humo). Zorg voor een wettenschappelijke inleiding (KUL-assistent Dewinter, departement Politieke Wetenschappen). Opdiene in schijfjes, met een muzikaal tussendoortje (Steve Turksin Band). Het publiek: oordeelt zelf en kruidt naar smaak met pikante vragen.

Dewinter (KUL) zette voor- en nadelen, oorzaken en gevolgen op een rijtje van het verschijnsel dat sociaal dienstbetoon wordt genoemd : al dan niet in kaffees vinden mensen met één of ander probleem een politicus die zeer veelzijdig is in het beluisteren van allerlei soorten vragen en die in het beste geval een beetje macht heeft over een aantal besturen en administraties. Voor de individuele burger lijkt het een aantrekkelijkke manier om uit zijn probleem te raken, want behandeling, advies en voorspraak zijn daarenboven goedkoop. De gevolgen hiervan zijn algemeen echter minder aantrekkelijk. Het eigenlijke werk van de politicus gaat eronder lijden en verschuift zelfs op de achtergrond. Bovendien roept dit systeem

gen van oktober '82 uitgewerkt. De lokale SP-frakties kunnen daaruit putten voor hun plaatselijk programma. Wij willen daar met JOS ons steentje toe bijdragen. In werkgroepen zijn we bezig het beleid van de huidige coalitie na te gaan : wat hebben ze niet gedaan en wel beloofd, wat hebben ze wel gedaan en hoe, enzovoort. Ook gaan we bekijken wat de oppositie al dan niet deed. Op die manier willen we onze stem laten horen in de SP.

JP : Het blijft allemaal op de eigen partij gericht ?

JOS : Niet alleen dat. Het sociaal-ekonomische zal grote aandacht krijgen. We willen niet blijven bij studiewerk. Acties zijn goed mogelijk, ook op plaatselijk vlak. Wat dat allemaal konkeert kan betekenen weten we nog niet heel goed : tenslotte zijn we nog maar juist van start gegaan.

JP : En met hoeveel eigenlijke ?

JOS : Op dit ogenblik verzamelt jong en Open Socialisme 25 à 30 mensen. Twintig daarvan spelen voor het eerst actief mee in een politieke organisatie : we zijn dus zeker geen groepje salonfilosofen die elkaar al jaàren kennen uit diverse vergaderingen en groepen

een tweede circuit op in de administratieve weg, zodat het eigenlijk werk van de diensten overhoop gehaald wordt. Het bekende "boven op de stapel leggen van een dossier" verschuift alie anderen een plaatsje achteruit. Zo wordt het voor een politicus ook interessant om in de administratie een aantal mensen te droppen, die voor hem dan de nodige hand- en spandiensten willen verrichten, als vrienden onder elkaar. En dit brengt ons bij het probleem van de juiste partijkaart in de overheidsdiensten.

"Ik ben een ventailieur", zei Vansina

Als Vansina bij wijze van inleiding wil ntipakken met een voorgeschiedenisje, wordt hij snel en kortdaat de pas afgesneden door interviewer Goeck. Burgemeester Vansina krijgt zowat 100 mensen per maand op zijn zitdagen die hij spreidt over de verschillende deelgemeenten. Zulk sociaal dienstbetoon beantwoordt volgens hem aan een behoefte : mensen voelen zich opgelucht na een gesprek, aldus Vansina.

Of hij ooit voorwaarden stelt ? Er worden geen partijkaarten gevraagd of zo. Of hij soms een stem vraagt als wederdienst ? Een briefje ter herinnering tijdens de verkiezingsperiode blijftbaar wel. Of een rubriek in een publiciteitsblad ("vraag het aan uw burgemeester") niet inspeelt op de "burgemeester als allesweter" ? "Nee, ik ben daar alleen een soort ventilateur, een doorverwijzer ; de antwoorden worden trouwens door de administratie zelf opgesteld". Of hij dan soms ook doorverwijst naar hulp-

ringen. Dat is immers tekenend voor de richting die JOS uit wil. JOS is gegreid vanuit de vaststelling dat er in Leuven wel degelijk een jong publiek dat links geïntereerd is, bestaat. In de huidige SP en Jongsocialisten kunnen die nergens aan de bak komen. Met jong en Open Socialisme willen we dit gat in de leuvense politieke markt opvullen.

JP : Dat lijkt wel wat op stemmenjacht. De 20 begerde politieke dakloze jongeren waarvan ook VU, Agalev, enzo knipogen. En dat met de gemeenteraadsverkiezingen voor de deur... Ook jullie konkeete wenkplannen zijn op die verkiezingen gericht. Gaan jullie daarna ook nog wat doen ?

JOS : Let op : wij zijn geen groep rond de verkiezingen - we gebruiken ze enkel om één en ander aan politieke werking duidelijk te maken. Een beetje zoals het initiatief 'De Wakkerre Burger' van de stichting Lodewijk De Raet. Trouwens, we willen zeker niet medeoen aan de rekuperatie van alle linkse groepjes en groepen. We geloven meer in de idee van een progressieve frontvorming. Het is goed mogelijk dat we rond bepaalde thema's met andere groepen gaan samenwerken.

JP : Dan zullen we jullie in de toekomst zien nog vaak tegenkomen in allerlei initiatiefgroepen, welk- en andere konkeets... Tot ziens dus, en Bonne Chance !

○○○

Jong en Open Socialisme... Wie regelmatig deze stadskrant leest, zal wel begrijpen dat Het Dijepeard niet alleen oordeelt naar de mooie en hoopvolle woorden die we te horen kregen op deze persconferentie. Politiek praten is niet zo moeilijk, politiek handelen is een heel ander hoofdstuk. Wat JOS van zijn voornemens zal te rechtbrengen, moet de toekomst uitwijzen. Hun eerste activiteit met het 'politiek kaffee' rond het thema dienstbetoon was in ieder geval een erg bemoeidigende start. Maar dat is een ander verhaal, en dat kan je dan ook lezen in een ander artikel van deze stadskrant. □

Goed voor slechts geldig tot oktober 82

hoo

GOED VOOR **1** (in letters) **1** (in cijfers)

EEN SOCIAAL DIENSTBEToon

politieker naar keuze

EXCLUSIEF VOOR HET Dijepeard

189 24 168 4 24 51

verleners - Leuven is toch een nest van sociale werkers ? Eigenlijk nooit. Of hij wat ziet in een ombudsdienst ? Daarover kan alleen worden onderhandeld op basis van een haalbaar voorstel.

Dierickx doet een groene das om

Kamerlid Dierickx van Agalev heeft nog maar 1 of 2 gevallen van sociaal dienstbetoon gehad. Of er wat veranderd is sinds hij in het parlement zit ? "Wij hebben de mensen altijd geholpen, dat mogen we nu ook doen". Hij herinnert ons aan het programma punt 'spreekplicht van openbare ambtenaren' en pleit voor de herwinning van zelfrespekt bij de ambtenaar voor zijn vak.

Wat voor soort aanvragen? Vooral aanvragen om informatie door basisgroepen. Of er leden en partijkaarten bestaan voor Agalev? Neen, maar binnenkort wel een adressenlijst van de abonnees.

Van Ifterbeek : klassentegenstellingen in een groen pak literair ingekleed

Hij krijgt zo'n 30 à 40 gevallen per jaar: eigenlijk de hopeloze gevallen die van een kale reis terugkeren na aangeklopt te hebben bij de drie andere partijen. Zelf maakte Van Ifterbeek er ook al gebruik van, en nog wel bij premier Martens, om een BTK-projekt goedgekeurd te krijgen. Sociaal dienstbetoon levert volgens hem het noodzakelijke ticket voor de Titanic, om niet achter te blijven op de kade maar met de massa mee te kunnen in de kiel van het schip terwijl boven op de dekken de muziek van de happy-few weerklinkt. "Sociaal dienstbetoon is de pleister op de wonde van een verkeerd sociaal systeem en in felle systeemevestigend". Opllossingen? "...eigenlijk alleen fundamentele hervormingen". Zijn voorstel om de gemeenteraad met een vragenuurtje van de burgers open te trekken wordt alvast op weinig entoesiasme van de meerderheid onthaald. Een ombudsman misschien? Het zijn slechts moeizame eerste stappen.

Sleecx : uit Mol

Sleecx (SP) verwerkt een 200 man per week, samen met een bevestigde jurist en andere helpers. De vragen komen zowel van groepen als van individuen. Met veel entoesiasme legt hij verder de werking van wijkraden en gemeentelijke adviseerden uit : deze blijken daar zelfs pluralistisch te zijn, wat wordt toegestaan. Voorstellen om sociaal dienstbetoon te vervangen? "De overheidsdiensten en het openbaar ambt zouden moeten gedepoliticiseerd worden, en ook een ombudsman kan flink wat werk leveren...". Een vraag aan de organisator vanuit het publiek en bijgetreden door gespreksleider Coeck : waarom een Molse SP'er om over wijkraden en dergelijke te komen spreken, en niemand uit de Leuvense SP zelf? "We willen met Jong en Open Socialisme (JOS) geen electoraal effect veroorzaken door een Leuvense SP'er naar voor te schuiven". Dit leek wel een onderschatting van de kritische ingesteldheid van het aanwezige publiek... Jan Ceulleers (aanwezig) vult aan : "Vandevond waren vooral politici het mikpunt van kritiek in verband met hun sociaal dienstbetoon, maar ook vakbonden en mutuaaliteiten zitten verweven in het sociale dienstbetoonnetwerk." Vakbonden mogen geen soort verzekering zijn, aldus nog Jan-van-de-televisie van-vroeger, maar moeten aan kollektieve belangbehartiging doen...

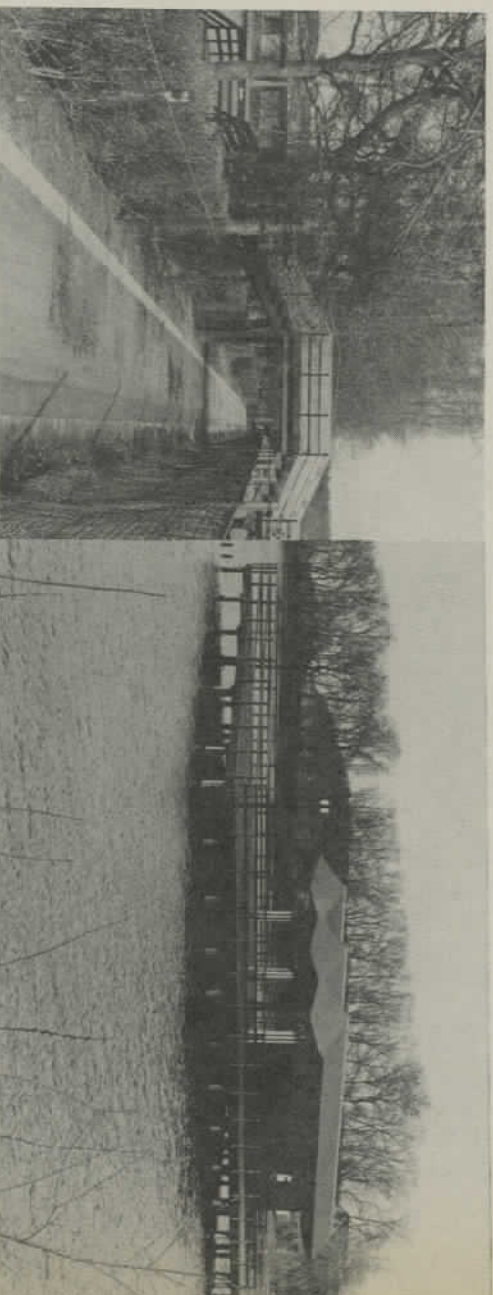
Sprockeels afwezig wegens zidag

PVV-schepen Sprockeels was ziek gemeld en kon dus niet naar de Proletaar komen. Maar, zo bleek na telefonisch contact met zijn sekretaris, hij was toch gezond genoeg om op het stadhuis zidag te houden en sociaal dienstbetoon te verlenen: een klarerder standpunt had hij op het debat aanwezig niet kunnen innemen !

HET GESCHENK VAN GODFRIED GESCHONDEN

HET PROVINCIAAL DOMEIN

"In 1125 schonk Godfried met de Baard, hertog van Babant, de moerassige gronden behorende tussen de pannen Heffél, Schoorlobergen en de Plein, aan de abdij van Agbllgem om er een abdij op te bouwen." Deze zin komt uit een thesise van Wlm Beelen, inwoner van Kessel-Lo en inmiddels landshaps- en tuinarchitect. Het werk draagt de titel : *Beheersvoorstellen voor het Provinciaal Domein te Kessel-Lo.*

Godfried zou wellicht zijn domein niet meer herkennen, en eerlijk gezegd, wij krijgen er ook moeite mee... Menig buurtbewoner kan de meest fantastische bouwteken zien opriszen, ontelbare keurig aangelegde wegen tellen, en over tellen gesprekken : de kosten van al dat fraais zijn ongetwijfeld onnoemelijk hoog ! Gezien de 110 hektare van het Provinciaal Domein bovendien ons troetelkind zijn sedert lang (zie Het DP, jg XI, nr 4), maar wij toch niet in herhaling willen vallen : hier de belangrijkste gegevens uit Beelens werk. Zo hoort u het ook eens van iemand anders.

Beelen verwijst geregeld naar twee studies. De S.V. Stabo maakte een studie over de mogelijkheden van het Provinciaal Domein als recreatiegebied, en de vzw Mens en Ruimte studeerde rond de Toeristische Infrastructuur in het gewest Leuven (1977). Wat deze studies als recreatiemogelijkheden vooropstellen is volgens de studie van Beelen in sommige gevallen schadelijk voor de kleine stukjes natuurlijk groen, die toch zeer waardevol zijn temidden van een vrij dichte bebouwing.

De grote vijver van het Leopoldpark bijvoorbeeld is, door het langdurig stilleggen van de werken aldaar, uitgegroeid tot een prachtig vogelreservaat. Men zou kunnen veronderstellen dat dit dan naar waarde wordt geschat. Helaas, volgens de toelichtingsnota van de S.V. Stabo (13.2.79) zou deze vijver als roeivijver gebruikt worden tussen 1 mei en 30 september, een periode waarin het meeste dierlijke leven is waar te nemen. Inmiddels zijn een aantal vogels reeds wijselijk-verhuisd tijdens de grote ruimingswerken in 1979, die precies in het midden van het broedseizoen doorgingen...

Cijfers met veel nullen

De globale kostenraming voor de nitbouw van het domein bedroeg in 1972 310 miljoen. Hier van zou de gespecialiseerde sporthal, die nog steeds geen definitieve plaats kreeg toegewezen, 75 miljoen voor zijn rekening nemen. Het avontuurlijke speelplein dat er al jarenlang zomaar 'gratis' lag te zijn, moest verdwijnen. In de kostenraming werd dan zomaar 5 miljoen voorzien, om 200 meter verder een...jawel : avontuurlijk speelplein te kunnen aanleggen ! In de beide vijvers van het Leopoldpark bouwt men dure houten pieren na de mooie aarden dijk in de grote vijver te hebben weggevoerd.

Met zulke te hoge, vaak overbodige kosten lijdt het dan ook geen twijfel dat het hele project van bij het begin als verlieslatend

werd beschouwd. Als we alle klinkers die de nieuw aangelegde wegen omzonen op een rij zouden leggen, dan komen wij vast tot bij uw voordeur, lezer !

Uit de studie van Beelen lichten we een paar voorbeelden, zo hard als een klinker, die de huidige toestand aanzienlijk zouden kunnen verbeteren.

De Molenbeek kreeg gebetonde zijwanden, die veel hebben gekost en onnatuurlijk zijn. Maar de afbrokkeling kon evenzeer tegengaan worden door de juiste beplanting aan te brengen.

De natuurtreinintjes zouden evengoed beheerd kunnen worden door competente mensen zoals de Vrienden van Heverleebos en Meerdaalwoud, zonder dat dit veel onderhoudskosten moet betekenen, zoals nu voorzien.

Zou men niet een paar wegen minder vlak naast mekaar kunnen leggen, zoals dat nu is gebeurd tussen het Van Hemelrijckencentrum en het Leopoldpark ? Daar ligt immers de visweg over het water *naakt* de wandelweg rond de vijver *naakt* het fietspad *naakt* de weg rond het voetbalterrein. Ja lezer, dat zijn er vier over een afstand van 20 meter.

Bijzonder waardevolle gebieden zoals de walterkerswakerij in het verlengde van de Rue-lensstraat zou men nieuw leven kunnen inblazen door als tuinbouwbedrijf economisch rendabel te laten uitbaten, in plaats van het louter te onderhouden als kikkergebied.

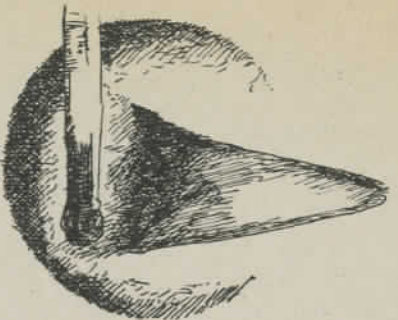
Men zou het waterwijd kunnen vrijwaren van roeiboten in het broedseizoen, en de wandelweg gedeeltelijk kunnen afschermen van de broedplaatsen.

En dan loopt er nog een fietspad doorheen het Provinciaal Domein. Om dit fietspad nog te kunnen gebruiken na de diensten, als het domein gesloten is, zou het aan weerszijden door een hek van het domein worden gescheiden. Maar door de wildplaning van wandelwegen wordt het fietspad hierdoor driemaal gekruist. Nu werden drie wandelwegen elk met een brug over het fietspad gevoerd. Was het niet eenvoudiger geweest op de kruisingsplaatsen poortjes te voorzien, die 's avonds de toegang tot de wandelwegen kunnen afsluiten ?

Tot hier een greep uit de hele reeks interessante voorstellen die het werk van Beelen ons doet. Voor heel wat bedenkingen is het echter al te laat : elke dag kunnen wij vaststellen hoe het prachtige domein verder wordt verknoeid. En bijvoorbeeld mogen we voor eenmaal zelfs niet hopen dat deze tijd van schaarste tot zinvolle besparingen zal dwingen... Men moet dringend gaan inzien dat een prachtig natuurlijk gebied niet eerst zonnig vernield moet worden om een recreatieoord te kunnen zijn.

En het licht scheen in de duisternis...

Tot besluit volgende anekdote, voor al wie zo verheugd was over het (om esthetische redenen ?) verwijderen van de hoogspanningskabels. Tijdens de eindejaarsfeesten werden niet alleen kerstbomen versierd. Het nog aan te leggen voetbalveld in het domein werd nu al op 4 hoeken voorzien van torenhoge verlichtingspalen : om energie te verbruiken of te besparen ? Want de buurtbewoners zullen zich tijdens avondlijke voetbalwedstrijden in grote getale kunnen scharen met boek of handwerk tussen de seringen en aardappelen...

ENERGIE IN HET BRANDPUNT

STADSVERVERWARMING IN LEUVEN

Grote titels verschenen er onlangs in de regionale pers aanleiding van een studie over stadsverwarming, onder de hoofding 'Stadsverwarming in Leuven'. De studie moet er echter nog komen, en zal uitgevoerd worden door de universiteiten van Antwerpen (UFSIA) en Gent (KUG). De opdracht komt van Wetenschapsbeleid en de GOM voor Vlaams Brabant, de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij die op 1 maart van start is gegaan.

Het Dijlepard ging voor u op zoek naar het hoe en waarom van stadsverwarming voor Leuven. Vanuit een reeks gezonde vragen (Is dit het eerste onderzoek naar stadsverwarming voor ons land ? Waarom geen onderzoek door onze universiteit, als het gaat om een stadsverwarmingsnet voor Leuven ?) doen wij samen met u de weg terug naar de oorsprong van het dossier. Maar vooraf moeten we wel weten wat stadsverwarming is, en wat de voordelen ervan zijn.

Eén verwarmingsketel voor Leuven

Wie jaarlijks zijn uitgaven voor verwarming samentelt komt al vlug tot de konklusie dat dit een flinke hap geld kost. Voor de meeste gezinnen bedraagt dit 20.000 tot 50.000 fr. per jaar. Deze kosten zijn sterk afhankelijk van het verwarmingssysteem dat men gebruikt. Per eenheid warmte (kilowattuur : Kwh) bedraagt de kostprijs voor centrale verwarming met gas 1,157 fr., voor centrale verwarming met mazout 1,897 fr., en voor elektrische verwarming (met accumulatie) 2,000 fr. Bovendien zijn deze kosten ook afhankelijk van de isolatie van je huis. Voor een zeer goed geïsoleerde een-gezinswoning bedraagt de woonwarmte 11.000 KWh, voor een slecht geïsoleerde woning ongeveer 23.000 KWh. Door te isoleren en het juiste verwarmingssysteem te kiezen kunnen we dus aardig wat besparen op onze energierekening. Wie een slechte keuze maakt kan tot viermaal zoveel betalen dan wie een goede keuze maakt.

Om je huis te verwarmen zijn er verschillende mogelijkheden. De tijd van de open haard als verwarmingsbron is lang vervlogen romantiek. De eerste stap naar een meer efficiënt verwarmingssysteem was de kachel. Vanaf de eeuwwisseling kan men beginnen spreken van verwarming vanuit een centrale stookplaats. Deze techniek paste men aanvankelijk toe voor fabriekshallen, kantoren en appartementen. Centrale verwarming voor individuele woningen kende pas een doorbraak in de jaren vijftig. Eén centrale stookplaats voor een hele stad of een gedeelte ervan, is het principe van de stadsverwarming, ook wel afstandswarming genoemd. De warmte voor je radiatoren wordt bij je aan huis geleverd langs goed geïsoleerde leidingen. Dit systeem is dus een vorm van kollektieve verwarming op grote schaal. De verwarming gebeurt met warm water onder druk, dat wordt geleverd aan verbruikers die hun huis verwarmen met radiatoren gevoed met warm water. Dit verwarmingssysteem wordt vooral toegepast in Denemarken en Zweden, en ook in de Duit-

se bondsrepubliek zijn er meer dan 100 steden voorzien van een distributienet voor warm water, een beslissing die daar veelal in de jaren '58 - '62 is genomen. In ons land daarentegen zijn er slechts enkele, eerder toevallige realisaties.

De meeste gebruikte centrale verwarmingssystemen op dit ogenblik zijn dus, naast de stadsverwarming : de individuele ketel op gas, de individuele ketel op mazout, en de elektrische verwarming. Om deze verschillende verwarmingssystemen met elkaar te kunnen vergelijken, heeft men berekend hoeveel primaire energie (olie, gas, steenkool) men nodig heeft om een eengezinswoning gedurende 1 jaar te verwarmen. Merken we op dat elektriciteit geen primaire energiebron is, want men heeft eerst steenkool of mazout nodig om elektriciteit te produceren. De bijgevoegde figuur geeft grafisch de hoeveelheid primaire energie of brandstof weer, die nodig is voor het totale energieverbruik (verwarming, koken, verlichting, huishoudelijke toestellen), en dit voor de verschillende verwarmingssystemen.

De dure kostprijs van elektrische energie valt dus gemakkelijk te verklaren, want de warmte moet eerst omgezet worden in elektriciteit voordat deze terug in warmte kan omgezet worden. We hebben hier dus twee keer verliezen.

Het verschil in kostprijs tussen een individuele ketel en een kollektieve ketel, zit in het verschil in rendement. Een individuele ketel haalt een rendement van ongeveer 70%, terwijl een kollektieve ketel minstens een rendement van 90% haalt. We moeten echter wel rekening houden met verliezen door transport (tot 10%).

Stadsverwarming rendabel ?

Eén van de grote voordelen van de stadsverwarming is dus de *energiedoelmatigheid*. Volgens het zachte entgescenario uitgewerkt door de werkgroep Technologie zou men door een geleidelijke invoering van stadsverwarming op 10 jaar tijd tot een

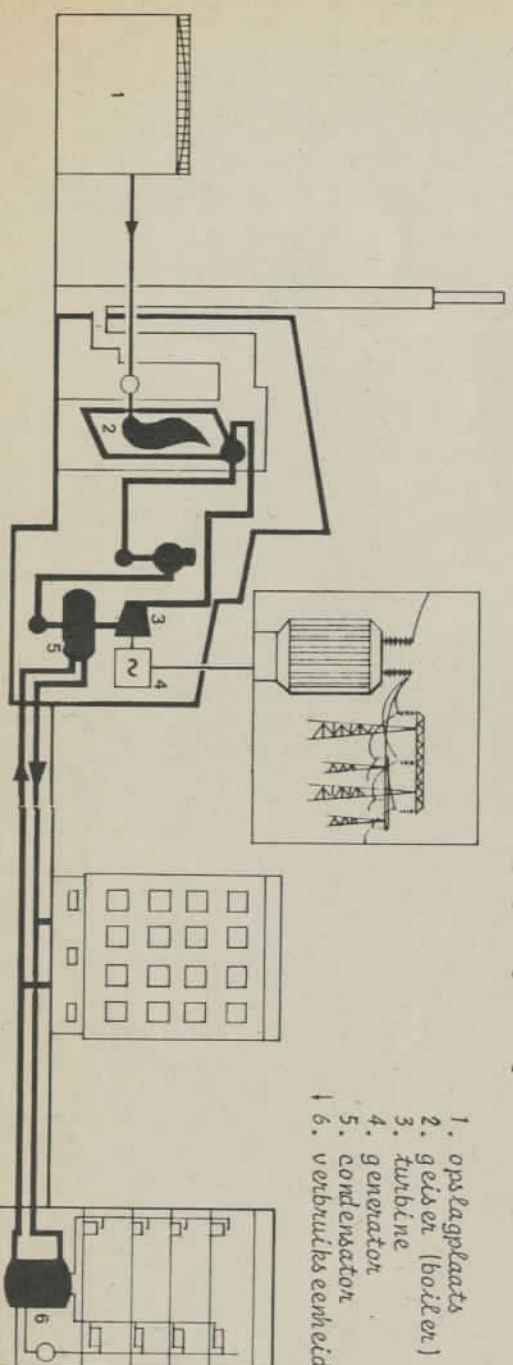
besparing van 0,5 miljoen ton olie per jaar kunnen komen.

Stadsverwarming heeft bovendien nog andere voordelen. Het systeem is veiliger dan stoven of ketels, omdat er geen vuurhaard is en geen brandstofopslag in huis nodig is. De bedrijfszekerheid is zeer groot en het onderhoud minimaal (geen reiniging van ketel, schouwen,...). Stadsverwarming is bovendien ook voor de verbruiker goedkoop (1,083 fr/KWh, i.t.t. 2,0 fr/KWh voor elektrische verwarming). De installatiekost voor de gebruiker is klein : indlen er geen centrale verwarming is aangebracht, volstaan een warmtewisselaar, leidingen en radiatoren. Ook vanuit ekologisch oogpunt is stadsverwarming meer verantwoord. Er is minder luchtvervuiling, want het rendement ligt hoger : om eenzelfde hoeveelheid warmte te produceren moet er minder brandstof opgebrand worden. Ook de rookgassen kunnen beter gezuiverd worden, zodat minder schadelijke stoffen geloosd zullen worden. Tenslotte kunnen de industrieën hun afvalwarmte aan het stadsverwarmingsnet leveren.

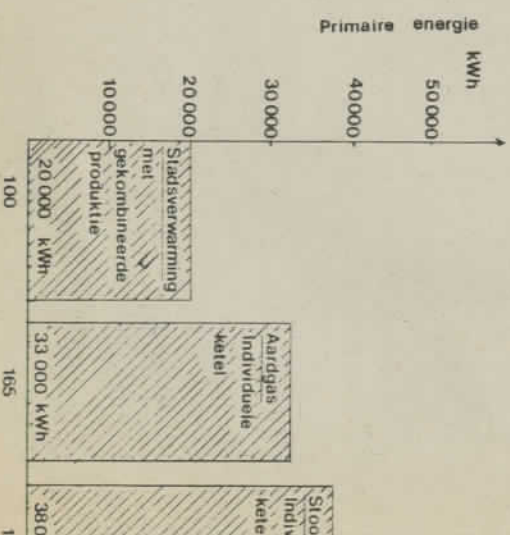
Zo dan, waarom één er in België dan nog geen stadsverwarming ? Een nadeel kan bestaan in de hoge investeringskosten van stadsverwarming (ongeveer 50.000 fr. per inwoner). Eigenlijk is de produktie van warmte volgens dit systeem pas interessant als deze produktie van warmte kan gekombineerd worden met de produktie van elektriciteit, en hier zit vooral het schoentje gekneld. Stadsverwarming staat in direkte concurrentie met de produktie en de distributie van elektriciteit die nu in handen is van de grote financiële holdings in België.

(We verwijzen hier naar de discussie over gemengde en zuivere intercommunales : de zaak IVERLEC, Het Dijlepard, jg. III, nr 6.) Deze holdings zijn er niet in geïnteresseerd om zoveel mogelijk energie te besparen, maar om zoveel mogelijk winst te maken. En zij kunnen enkel maar meer winst maken door ons meer energie te verkopen. Onlangs maakten deze 'elektriciens' hun plannen bekend, waarin zij aandringen op de bouw van twee kerncentrales tegen 1990. Deze kerncentrales zijn echter niet nodig om de groei van het elektriciteitsverbruik (zowel industrieel als huishoudelijk verbruik) op te vangen, want de groei van het elektriciteitsverbruik stagneert, en gaat zelfs achteruit. De grote elektriciteitsmaatschappijen willen duidelijk *verwaanzigd door elektriciteit* propageren, wat eigenlijk een enorme verspilling is...

Waarom komt stadsverwarming dus niet van de grond, of beter in de grond ? Dit is vooral te wijten aan het gebrek aan initiatief vanwege de overheid. De gemeentelijke overheid, en in het bijzonder zijn gemandateerde beheerders van intercommunales, verkiezen hun gemakkelijk verdiende dividend of commissieloon boven andere, kollektieve belangen. De grote truuk bestaat er dan ook in, dat de elektriciens de gemeenten en hun mandatarissen mee laten snoepen van de taart. Het is bijvoorbeeld opvallend, dat daar waar de energiedistri-

1. opslagplaats
2. gelsier (boiler)
3. turbine
4. generator
5. condensor
6. verbruikers eenheid

butie wél in handen is van de gemeente, er wel hard kan gewerkt worden aan de uitbouw van een stadsverwarmingsnet (Denemarken, Zweden, West-Duitsland, Nederland). Het is dus zeker geen onmogelijke opdracht voor de gemeente. Om het met de woorden van professor *Delepeleire* van de faculteit Toegepaste Wetenschappen (KUL) en special-ist terzake, te zeggen: "Het is bewezen dat stadsverwarming technisch mogelijk en rendabel is, maar de politieke wil ontbreekt om tot concrete realisaties over te gaan".

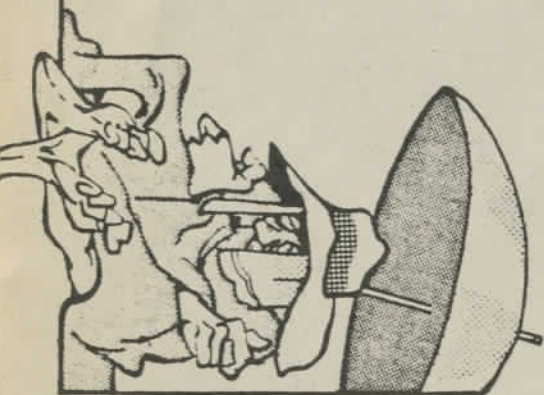
Dossier stadsverwarming terug opgewarmd ?

Stadsverwarming in Leuven heeft al een heile ijdensweg achter de rug. In 1974 startte professor Delepeleire het eerste onderzoek naar de mogelijkheden van stadsverwarming. Hij besteedde vooral aandacht aan de technische aspecten van het systeem, de opslag en het transport van de warmte. Ook werd er een energiekartaal van België gemaakt, die tot doel had het aanbod en de vraag van warmte te inventariseren. Tevens deed men een poging om cijfermateriaal voor Leuven bijeen te zoeken. In 1975 dan stak A. Verbrugghe van de UFSIA van wal om de economische aspecten van de stadsverwarmingsdistributie te bestuderen. Beide studies toonden aan dat stadsverwarming technisch mogelijk en economisch rendabel kon zijn. Voor de steden Brussel en Gent werden concrete studies aangevat, als directe voorbereiding van de aanbesteding. Terwijl de UFSIA de economische aspecten (kosten, investeringen, e.d.) uitwerkte, maakte professor Ancelijn van de R.U.Gent een gedetailleerde warmtekartaal van de warmtebehoefte van elk huis en gebouw en van het warmteaanbod. Al- le concrete gegevens om een aanbesteding te doen zijn dus in Gent en Brussel aanwezig. Maar toch gebeurt er niets, en doet men de studie nog eens over voor de stad Leuven.

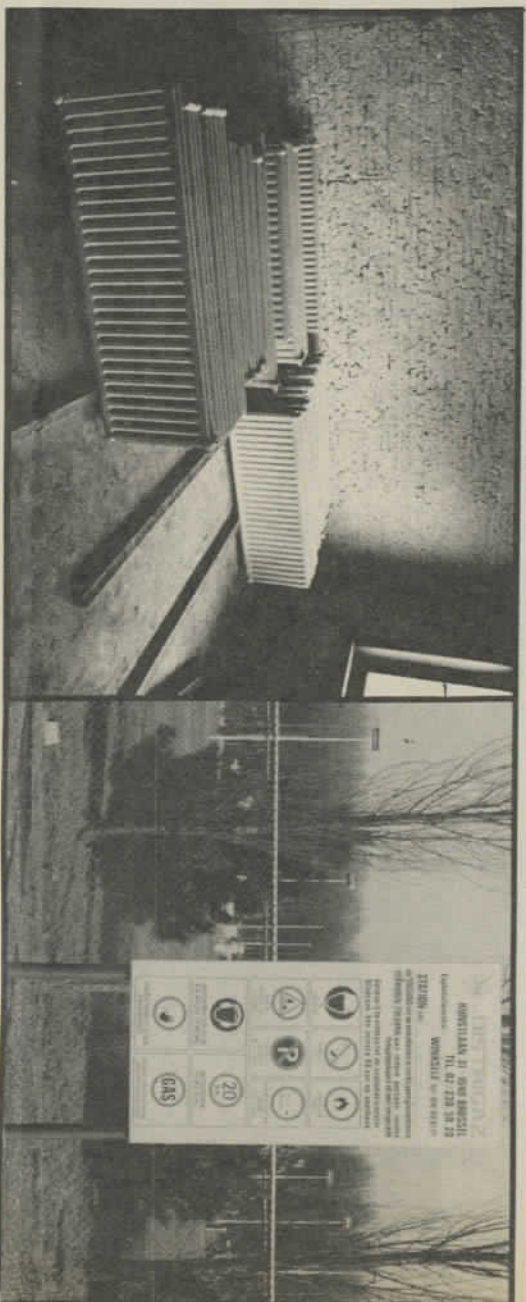
Merkwaardig wordt het pas als men merkt dat professor Delepeleire van de K.U.L., ondertussen verdwenen is van het stadsverwarmingstoneel. Volgens geruchten zou deze pionier in het onderzoek naar stadsverwarming wat te luidruchtig geprotesteerd hebben tegen de Franstalige putch, die onder het ministerschap van Van de Kerckhove (VU) op wetenschapsbeleid plaatsgreep. Ook zou Delepeleire op de zere tenen van de privébelangen (Lees INTERCOM, UNERG,...) getrapt hebben, zodat de KUL niet meer in aanmerking komt voor kredieten. Dit verklaart meteen de op het eerste zicht moeilijk gezochte situatie, dat de R.U.Gent en de Antwerpse UFSIA naar Leuven komen om er (opnieuw) de mogelijkheden voor de stadsverwarming te komen onderzoeken, terwijl de universiteit van onze stad zelf de oorsprong is van het onderzoek naar stadsverwarming. Temeer daar het onderzoek naar stadsverwarming niet meer tot de taken van een universiteit behoort, aldus professor Delepeleire, maar intengendeel het onderzoek rijp is om het aanbestedingsdossier te laten uitwerken door een studiebureau. En zelfs dit blijkt al gepoogd te zijn. De Brusselse privéfirma *Natural Resource Control* heeft een ontwerp klaar om de afvalwarmte van de Stella te recupereren. Maar naar verluidt is deze firma zwaar teleurgesteld, omdat niemand op haar voorstellen wil ingaan.

Gemiddelde hoeveelheid piekwaarde energie (brandstof) nodig voor het totale energieverbruik in een woning. De woning is een goed geïsoleerde eengezinswoning van 100 m². (Bron: Elcker-ik, jg 9, nr 5, mei 1981)

piekwaarde	46 000 MWh
Elektrische verwarming	230

Het recente initiatief van de GOM - Vlaams Brabant roept dus niets dan vraagtekens op. Zowel de voorgeschiedenis van het stadsverwarmingsdossier als het monopolie van de elektriciens laten vermoeden dat men de 7 miljoen, die het onderzoek zal opslorpen, even goed had kunnen opraden in de open haard. Want het schijnt er tenslotte naar uit dat ons aller burgemeester Vansina weinig heil verwacht van stadsverwarming. Ra, ra, hoe kan dat? De scherpzinnige lezer die ons van antwoord dient, krijgt alvast een gratis abonnement op Het Dijlepaard voor het volgende jaar! Kan men dus al vraagtekens plaatsen bij

het nut en de zin om opnieuw een studie aan te vatten naar de financiële en praktische implicaties van de aanleg van een stadsverwarmingsnet, des te hachelijker wordt het als deze studie weer veilig in de lade zal blijven liggen en praktische realisaties uitblijven. Een magere troost voor al wie dit betreuren zal: er zijn toch weer 4 BTK'ers van het zinloze stem- pelen verlost!

SPIJTTECHNOLOGIE: DE KOEVOET

"...mensen bewust maken van de technologische structuur waaronder zij leven en (hen) helpen zoeken naar een zelfstandige en onafhankelijke houding hier tegen, in de zin van een 'zachte' technologie, die sociaal en ecologisch verantwoord is, met oog voor mens en milieu": dat is het, waar de werkgroep Technologie van staat. Deze werkgroep is gegroeid uit het kritische denken van vooral studenten aan de Heverleese faculteit Toegepaste Wetenschappen. De aanpak is ondertussen professioneler geworden, en de werkgroep maakt nu deel uit van het vormingswerk *Dialoog*, een onafhankelijk vormingscentrum met hoofdzetel te Wijgmaal. De werkgroep Technologie zelf heeft haar onderdak in het St. Janshuis aan de Cestijnenlaan te Heverlee. Het Dijlepaard ging deze koevoeters eens opzoeken.

DP: Een naam als 'werkgroep Technologie' klinkt zeer hoogdaverend. Kunnen jullie wat concrete voorbeelden geven van jullie activiteiten?

Werkgroep Technologie: Wij zijn een onderdeel van het vormingswerk *Dialoog*, en worden dus gesubsidieerd om aan vormingswerk te doen. Onze werking heeft zich vooral toegespitst op energiproblemen. We hebben een alternatief uitgewerkt voor het huidige energiebeleid, in voorbereiding van het lang beloofde energiedebat in het parlement, dat er na 7 jaar dan toch zou komen. Rond dit onderwerp geven we voordrachten voor groepen over het ganse land. In samenwerking met ATOL (aangepaste Technologie voor Ontwikkelingslanden) organiseren wij jaarlijks een werkweek 'Aangepaste Technologie voor Ontwikkelingslanden' (van 22 tot 28 augustus '82). We organiseren ook een werkweek 'Zachte Techniek voor onze samenleving' (van 18 tot 24 juli '82). Tijdens deze werkweek bouwen wij zelf een windmolen, zonnecollectoren, ... en besteden we ook aandacht aan de maatschappelijke achtergronden van de technologie. Verder hebben we een vormingsprogramma rond energiebesparing in de woning door isolatie, verwarmingssystemen, gebruik van zonnenergie, ... Er is ook een lessenreeks rond technologische uitgewerkt, bestemd voor leerkrachten die in het V.S.O. het vak technologie geven. We hadden gedacht langs deze weg jongeren te kunnen interesseren voor de energieproblemen. Maar deze lessenreeks heeft tot nu toe weinig succes gehad, omdat iedere onderwijzerszuij de bijscholing van de leerkrachten in eigen handen wenst te houden. Wij als onafhankelijke vormingsorganisatie passen niet in deze zuilen. De vraag stelt zich nu ook hoe we dit onderwerp verder zullen uitbouwen. Op dit ogenblik werken we aan de verhouding tussen energie en tewerkstelling. In het kader van een BTK-project bestuderen we nu de tewerkstellings effecten van de verschillende alternatieven inzake energiepolitiek.

DP: Naast het vormingswerk geven jullie ook nog een tijdschrift uit. Nog andere activiteiten?

W.T.: We geven dus tweemaandelijks ook het tijdschrift *De Koevoet* uit. De Koevoet bevat artikels over achtergronden en filosofie van de technologie, energiebesparings-technieken, energiebeleid, alternatieve energie, kleinschalig ondernemen, ... Je vindt er zowel bouwbeschrijvingen als boekbesprekingen en aankondigingen in. Verder heeft de werkgroep Technologie ook nog een aantal werk- en studiegroepjes: energie in de gemeente, atelier windenergie, werkgroep wonen. Elke woensdagmiddag houden we in het St. Janshuis een contactmaaltijd om van gedachten te wisselen over onze activiteiten. Daar is er ook een informatiecentrum met een uitgebrachte bibliotheek. Ook onze eigen publicaties, zoals het boek *Leegbaan is anders*: een toelichting van de mogelijkheden van de zachte techniek, liggen hier te koop.

DP: Het parlementair energiedebat zal dan spoedig toch werkelijkheid worden. Een overwinning van de actiegroepen rond energiever- problemen?

W.T.: Integendeel. De enige bedoeling van het energiedebat is het moratorium (d.i. het verbod uit te breiden) op de kernenergie op te heffen. De elektriciteitsproducenten hebben onlangs hun plannen voor de energievoorziening vrijgegeven. Hierin wordt duidelijk geopteerd voor de verdere uitbouw van de kernenergie. Voor deze verdere uitbouw moet ook de opwerkingsfabriek Eurochemic heropend worden. Van een brede discussie, zoals deze bijvoorbeeld in Nederland is gevoerd, zal er geen sprake zijn. Het is treurig om vast te stellen hoe weinig interesse er in ons land wordt opgebracht voor energieproblemen. De energiepolitiek ligt volledig in handen van privébedrijven. Bijna geen enkele politieke partij is geïnteresseerd in het energiedebat. Sommige mensen uit de SP en uit Agalev nemen een kritische houding aan. Maar de standpunten van de werkgroep rond energieproblemen in de SP zelf zijn nog helemaal niet doorgedrongen tot de echte partijpolitiek. Het energie-witboek dat tot stand kwam rond Willy Claes, levert geen enkele fundamentele kritiek op het huidige energiebeleid. We herhalen het

ENERGIE IN HET BRANDPUNT

nog eens : het enige doel van het parlementair debat is het opheffen van het moratorium op de kernenergie.

DP : Bovendien wordt 'zachte techniek' ook door de vakbeweging met een scheef oog bekeken het is een zaak van halgzachte alternatieve oplossingen, die geen weet hebben van de realiteit van het bedrijfsleven en de sociaal-ecologische politiek.

W.T. : Er bestaat inderdaad een tegenstelling tussen onze visie op kleinschalig ondernemen en de belangen van de vakbeweging, wiens macht vooral in grote bedrijven is gevestigd. Maar er zijn ook heel wat raakpunten, zoals bijvoorbeeld op het vlak van een rationeel energieverbruik. Ook begint men in de vakbeweging, en vooral dan in het ABVV, in te zien dat de tewerkstelling in de kerncentrals minimaal zal zijn. Daarom werken we nu aan een studie van de tewerkstellings effecten van de verschillende scenario's inzake energiepoltiek. Het ligt in onze overtuiging dat er meer kan- sen voor tewerkstelling liggen in het beleid dat wij voorstaan, dan in het beleid van de holdings, de promotoren van kern- energie.

Energiebeleid, een uitdaging voor het plaatselijke beleid ?

Naast de inbreng van politici en hooggeleerde heren op het kongres over Energieproblematiek en Gemeenten, stelden ook de studiegroepen hun resultaten voor (studenten onder de leiding van wetenschappelijk personeel). Dit staat allemaal te lezen in een lijvig boek, het kongresboek, dat de naam 'Energielevens voor de toekomst. Stapschema naar een nieuwe samenleving' draagt en uitgegeven wordt door Helicon (Tiensestraat; 299 pp. voor 350 fr.). Dit boek wil een overzicht geven van de verschillende technische mogelijkheden voor energieproductie, dat echter wordt aangevuld door een interdisciplinaire benadering van het energievraagstuk. Aldus treffen we er ook sociologische, filosofische, juridische en economische aspecten besproken aan. Het boek levert ons een bonte variatie van ideeën, die elkaar nochtans op meerdere plaatsen tegenspreken. Voor de studenten is het samenstellen van een tekst voor de bundel ongetwijfeld een leerrijke ervaring geweest, maar de geïnteresseerde lezer die snakt naar een globaal inzicht in de problematiek loopt verlopen in de teksten. Wat we vooral missen in het boek, is een duidelijke politieke analyse van de energieproblematiek, met speciale aandacht voor de rol van de holdings. In een interdisciplinaire benadering zou dit zeker op zijn plaats zijn.

Verwijzingen naar gemeentepolitiek zijn in dit boek sporadisch. Als kongresdokument voor een studiedag over 'Energieproblematiek en Gemeenten' gaat het dan ook helemaal de mist in. Het gestencilde blad van de werkgroep Technologie dat op het gebeuren werd uitgedaald, vermeldt dan ook heel wat meer concrete ideeën over de relatie tussen gemeentepolitiek en energiebeleid. Maar het spreekt dat één blad ideeën summier blijft en dus ook weinig kan zeggen. We doen een greep uit de voorstellen van de werkgroep Technologie :

1. Gemeente als voorbeeld:
 - gedetailleerde energierekening
 - besparingsplan : isolatie, bezuinigen op openbare verlichting, geen elektrische verwarming
2. Gemeentelijk initiatief:
 - ruimtelijke ordening : bouwvoorschriften voor isolatie, verbod van elektrische verwarming, opvullen van lege bouwplaatsen in de plaats van nieuwe verkavelingen.
 - stimuleren van openbaar vervoer, langzaam verkeer.
 - milieu : selectieover ophalen van huisvuil, afvalre recuperatie, methaan gisting.
 - openbare werken : aanlag van stadsverwarmingnet.
 - algemene diensten : oprichten van informatiedienst rond energie.

Wie, zoals Het Dijkstraat, energie teveel heeft kan voor een interessante babbel en documentatie steeds terecht bij de werkgroep Technologie, Celestijnenlaan 101 te Heverlee (016/22.62.66). Wie bovendien nog wat geld teveel heeft kunnen we beslissen een abonnement op De Koevoet aanraden (te bestellen op hogervermeld adres).

ENERGIEPROBLEMATIEK EN GEMEENTEN

„Hoeel wat energie wordt gestoken in de gemeentepolitiek, maar omgkeerd wordt er weinig gedaan aan energiepolitiek in de gemeenten“. Met deze woorden begon Ir. P. Linszen, kabinetsattaché van minister Geens, zijn speech, en vatte meteen heel goed de inbreng van de politici samen op de studiedag 'Energieproblematiek en Gemeenten' die op woensdag 3 maart was ingericht door de Interfakultaire Kring (IFK) van onze Leuvense universiteit. Als Het Dijkstraat het woord gemeente hoort dan spilt het de oren en zet het op een draffie naar de plaats van het onheil, zeker als onze schepenen Sprockeels en Wouters zullen optreden. Zo gebeurde het dat Het Dijkstraat terug op de schoolbanken van het kollege De Valk belandde.

Het paard voelde zich wat onwennig in dit gebeuren met academische stempel : een dik kongresboek, een verzorgde persmap, alles in de blauw-witte, maagdelijke kleuren van onze Alma Mater. Het contrast met de publicatie van de werkgroep Technologie (altesamengevat op één duur blaadje recyclagepapier) viel op, en hun afwezigheid evenzeer. Nochtans werkt de werkgroep 'Technologie al jaren rond energieproblemen, en houdt zij er bovendien een speciale werkgroep Energie en Gemeente op na. Zij werden dus ten onrechte afwezig gehouden. Maar de organisatoren hadden er de voorkeur aan gegeven zoveel mogelijk gemeentepolitici op éénzelfde affiche te verzamelen. Zij kwamen aan 10, zorgvuldig geselecteerd volgens het politieke evenwicht tussen de grote politieke families.

Verveling aan de universiteit ?

Genoeg kritiek nu (blauw werkt bij een Dijkstraat als een rode lap voor een stier), en terzake. We gaan u niet vervelen met een speech over 'verwelling aan de universiteit', die door de voorzitter van het organiserende IFK werd voorgedragen, noch met de algemeenheden die professor De Meester over energie wilde ten beste geven. We hebben wel met een aandachtig oor geluisterd naar de ideeën van Ir. Linszen.

Volgens Ir. Linszen hebben de energienota's die de gemeenten bij de begroting moesten indienen, duidelijk aangetoond dat de meeste onder hen weinig kaas gegeten hebben van een degelijk energiebeleid. Meestal komen ze niet verder dan de temperatuur in het zwembad te verlagen of enkele kranen dicht te draaien. De meeste gemeenten hebben geen gedetailleerde energieboekhouding, noch een investeringsbeleid op lange termijn.

Het opstellen van een energiestructuurplan en een aparte schepen voor energie zouden al heel wat aan deze toestand kunnen verbeteren. De overheid moet zich niet beperken tot het doen van besparingen op het

Zacht energiescenario

De werkgroep Technologie pleit voor een ander energiebeleid :

- dat rekening houdt met de beperkte energie- en grondstoffenvoorraden.
- dat een zo groot mogelijke zelfvoorziening nastreeft. België is nu voor 90% afhankelijk van het buitenland, hoewel we grote steenkoolvoorraden hebben.
- dat gedecentraliseerd is zodat directe controle en inspraak mogelijk is.

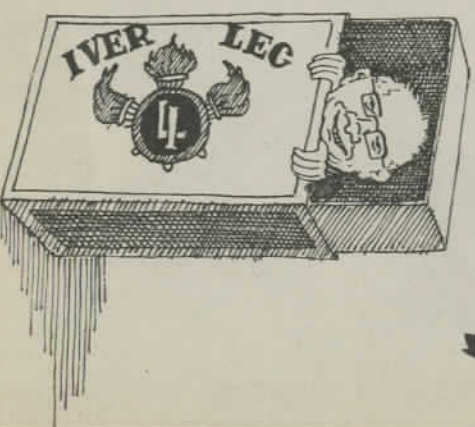
Technisch is zulk een energiebeleid mogelijk door :

- energiebesparing. Bijna de helft van ons energieverbruik kan uitgeschakeld worden door isolatie en procesverbetering in de industrie.
- zoveel mogelijk beroep te doen op hernieuwbare energielebronnen (zon, wind, water, biomassa,...)

eigen verbruik, maar moet ook verder zien dan haar neus lang is. Het gemeentebestuur moet ook het globale energieverbruik regelen. Dit kan, door informatie te geven over isolatie van woningen, premies en leningen, en bouwreglementen, door een verkeersplan op te stellen om het verkeer vlot te laten verlopen en het openbaar vervoer te stimuleren, maar ook door warmte (huisvuilverbranding) te recupereren. Aan mogelijke andere voor een rationeel energieverbruik ontbreekt het dus niet, maar het beleid maakt er geen werk van.

Deze uiteenzetting van Linszen lokte heel wat reacties uit bij de aanwezige politici. Zij antwoordden dat zij niet de tijd gekregen hadden om een degelijke energienota op te stellen. Plaatselijke politici schieten dus blijkbaar slechts wakker als er een nota van de hogere overheid komt.

Van de SP-vertegenwoordiger uit Brugge Van Den Blicke onthouden we zijn kritische opmerkingen over de LNG-terminal (vloeibaar aardgas) en over het verschipen van kernafval. Als concrete realisaties noemde hij : de citybus (kleinere bussen frekwenter), huisvuilverbranding en recuperatie, milieudienst, premies voor isolatie. Toeval of niet, de meest interessante inbreng kwam van de kleinste gemeente, Maldegem. Deze gemeente houdt er een energiekommisatie op na, die bestaat uit vrijwilligers. Elk jaar verleent de gemeente een budget om alternatieve energievormen toe te passen. Voor het zwembad werd een recuperatiesysteem gebouwd, dat één vierde van de verwarmingskosten zou kunnen besparen. Op dit ogenblik stelt het bedrijf, dat dit systeem ontwikkelde, reeds 34 mensen te werk en voert uit naar het buitenland. Verder is er in Maldegem ook een verbrandingsoven voor vetten uit de horrea gebouwd. Vroeger werden deze vetten in de kleiputten van Maldegem gedumpt. De verbrandingsoven bracht al een besparing op van 300.000 liter mazout.

De Antwerpse schepen Devroe gaf toe dat hij niet veel te vertellen had, en ging dan maar op de demagogische toer. Met toenemend sarkasme had hij het over oude installaties, omwil van het personeel, e.d., maar evenmin als hij iets positiefs wist te vertellen, kunnen wij dat doen over deze beroepsdماغوog.

Eindelijk kwam dan ook onze schepen Tony Wouters aan het woord. Hij begon met schepen Sprockeels, die op dat ogenblik in het parlement tegen het abortusvoorstel stemde, te verontschuldigen. De schepen vergeleek verder de situatie van Leuven met deze van Antwerpen. Beide steden kennen een snel aangroeiend wagenpark (van 56 in '76 naar 196 op dit ogenblik), een toename van het aantal openbare gebouwen (een toename van 22 sedert '76), en bezitten verder nog vele oude gebouwen met oude verwarmingsinstallaties (stradsschouburg, zwembaden,...).

In Leuven is er volgens Wouters een planning op lange termijn in de maak. Met de vervangning van de verwarmingsinstallaties van de Orangerie en de stadsschouburg is men al begonnen. Door een optimale regeling van de stookinstallatie zou men tot 30% kunnen besparen. Schepen Wouters zag hierin een taak voor een gespecialiseerde firma, omdat de eigen diensten te dom zijn ?

Het optreden van een gemeenteraadslid uit Genk had zich blijkaar van bestemming vergist : hij kwam de geschiedenis van zijn gemeente vertellen. Zelfs de moderator begreep niet wat dit met energiebeleid te maken had, en verzocht hem herhaaldelijk om af te ronden.

Het kongres zou geen kongres geweest zijn zonder een buffet in de Salons Georges. Daarna kregen de politiekekers nog eens de kans om hun wijsheden prijs te geven. Uw verslaggever heeft enkel een diskussie over de rol van interkommunales onthouden, maar daarmee hebben wij u, lezer van Het Dillepaard, al genoeg verveeld. □

WEER JEZELF MET MEER

'Weer jezelf met meer' is niet zomaar een verzameling van woordjes, gekozen omdat het mooi klinkt of omdat het zo leuk staat op een affiche. Nee, het is de jaar-tema-slogan van de chiro Don Bosco van Kessel-Lo (u hoorde toch al wel eens van deze jeugdbeweging ?). Weerbaarheid en gemeenschapsvorming staan erin centraal.

Terwijl overal de alarmbel van de crisis rinkelt, terwijl steeds minder mensen het nog zien zitten, terwijl het ook in de jeugdbewegingen moeilijker wordt (u weet het wel : het is moeilijk om jongeren te blijven boeien ; kaffees en fuien trekken meer de aandacht), nu komt de chiro met een jaartema rond weerbaarheid en gemeenschapsvorming op de proppen. Het is immers de hoogste tijd om op te roeien tegen de stroom van 'laat maar gebeuren, we kunnen er toch niets aan doen'.

Centraal staat natuurlijk de positieve kant van weerbaarheid. Weerbaarheid heeft niet alleen te maken met 'zich afzetten tegen', met weerspannigheid of weerstand, met bitterheid of verzuurd reageren. Ge-loof in de toekomst primeert. Opkomen voor wat je gekozen hebt en dat konsekwent doorzetten, naar buiten komen, nieuwe dingen zoeken en proberen, vertellen wij als chiro-groep in belang stellen in het maatschappelijk gebeuren, trachten beweging te brengen hierin, door aandacht te vestigen op de gemeenteraadsverkiezingen, speelruimten of 'jongeren voor werk'.

Gemeenschapsvorming is hierbij noodzakelijk, omdat je pas weerbaar kan worden als je je gesteund voelt door een ganze groep : een groep waarin je kan opkomen voor jezelf, zonder onmiddellijk bekritiseerd te worden.

Dit alles gaat dus veel verder dan zomaar wat in een groepje met 'de mannekes spelen' (dit blijft uiteraard primordiaal : de chiro-ro zet alles op het spel). Omdat we het belangrijk vinden dit niet alleen voor onszelf te houden, brachten we dit met onze groep naar buiten, en dit in het Don Boscocentrum van Kessel-Lo, in de vieringen van 30-31 januari.

Een fragment uit de chiro-jaartema-show. Joris, een lucifer uit het doosje van Union Macht, komt in opstand. Hij wil niet zomaar branden, als hij niet weet waarom : niet voor oorlog of vernieling, wel voor een vreugdevuur of een mooie kaars. De andere lucifers, die popelen van ongeduld om aangestoken te worden, begrijpen hem niet en schelden hem uit voor anarchist en oproerstoker. Als ze Joris niet weten te overtuigen, laten ze hem links liggen. Ook voor het vuurpeleton weigert Joris zijn revolutionaire theorieën af te zweren en hij wordt tot dwangarbeid veroordeeld. En

toch beweren ze : 'Vrijheid Blijheid, wij leven in een democratisch land'. Maar na enkele maanden straftijd ontmoet Joris andere lucifers, met dezelfde overtuiging, met dezelfde straf. Hij ontdekt dat hij niet alleen staat en dat maakt het zinvol om door te gaan.

Wat betekent weerbaarheid nu voor ons als chirogroep ? Dat trachten we vervolgens duidelijk te maken met concrete voorbeelden. Wat kwam er zoal uit de bus ? Niemand buitensluiten, iedereen een kans geven. Het niet te snel opgeven als je zogezegd alleen voor iets staat. Je eigen normen niet als de enige volmaakte willen zien. In de chirogroep voor je mening durven uitkomen. Je niet laten wegdrukken door anderen, bijvoorbeeld door de 'jeugd waar tegenwoordig niets meer inzit'.

Na een instrumentaal intermezzo volgde dan een lezing uit de Handelingen van de Apostelen : ondanks spreekverbod bleven de apostelen onderricht geven en de boodschap verkondigen. Ze lieten zich leiden door hun eigen keuze, en raakten niet afgeschrikt. Zoals steeds bleek ook hier de moeilijkheid om goede voornemens en afspraken in praktijk om te zetten. Want ondanks heel wat voorbereiding was er nog heel wat improvisatie nodig !

Het jaartema duurt normaal één jaar, maar hopelijk kunnen we hier ook nog langer rond werken. U hoort dus misschien nog wel iets van de chiro.

Chiro Don Bosco Kessel-Lo

Speciale prijs 'Het Dillepaard'...

Voor wie dit versteend heerschap kan thuisbrengen : een gratis abonnement op Het Dillepaard. Eén tip : zoek het vooral in de hoogtel

Dames, Heren, wat dies meer zij,

Mijn uiterste dank voor het afdrukken van mijn gedicht *Haatztof, kramp en droomgetal-*len, dat eertlijk gezegd nog zo slecht niet was. Nu wat anders. Hierbij vier tanka's uit *Leuven Levend*, dat ik samen met Leo Fabri maakte. Ze afdrukken zou meer dan lief zijn.

LENTE
duizend sprietjes glas
verdragen hoe we samen
de melmand vieren :
hemd, bloesd, blue-jeans en rokken
verstrengeld in omhelzing

(stadspark)

ZOMER
verbijsterend wit
ligt het lege terrasje
te zonnebaden
geen luchtgeetje verwaadt
hoe we zaten te praten

(Margarethaplein)

HERFST
zeven flamingo's
staan, hals over kop gehold
netjes in de rij
bovenop hun ene stelt
slapen ze voort als het waait

(stadspark)

WINTER
drie koningsleindjes
van dawn tot dawn in het donp
gaat hun witte ster
voorzichtig volgt de moeder
hun zwartbesnorde snoetjes

(Herent)

Arno Kerkhofs

HET AFWALLIGE AGALEV

Of de gemeenteraadsverkiezingen van oktober aanstaande een stap vooruit, zo niet een mijnpaal zullen worden voor de lokale progressieve zijde, kan vooralsnog enkel in 't vage beantwoord worden. Terzelfdertijd is hiermee ook gezegd dat nog niet alles is uitgesloten. De brede progressieve samenwerking, waarover Huysse en Van Outrive de onderhandelingen startten begin januari (zie ook Het DP, febr. '82), heeft alvast de vuurproef doorstaan. Men is ondertussen al een derde vergadering voorbij. De onderhandelingsstafel werd uitgebreid tot RAL en Pvda, maar aan de andere kant bleven enkele stoelen onbezet. De partij Agalev heeft dus toch afgehaakt.

Over drie vergaderingen heen zijn de onderhandelingen over een progressieve eenheidslijst toegegroeid naar zondag 21 maart, de dag dat de nog 4 deelnemende partijen SP, KP, RAL en Pvda uittrekken om vooral tot een programmaakkoord te komen. Er is een klimaat van politieke vergaderingen gegroeid, dat een klimaat is geworden van verzoening, wat meteen verklaart waarom duidelijke afspraken tot nu toe withhelden. Maar het klimaat is goed, en initiatiefnemer Luc Huysse onderstreept de draagwijdte hiervan met zijn woorden: "Voor mij is het al belangrijk dat tegenstellingen kunnen overbrugd worden, en dat het produktief werkt samen na te denken over een programma. Eén van onze doelstellingen om als precedent en experiment te gelden, is eigenlijk al ten dele gerealiseerd, omdat men al voelt dat men over zeer veel zaken hetzelfde denkt."

Dit is vooral gebleken na een enquête, die elke deelnemende partij op de tweede vergadering (meer of minder ingevuld) had meegebracht. De besprekingen erover leidden tot de volgende eensgezindheden. L. Huysse: "Wat betreft de thema's is er een voorakkoord dat het programma het gemeentelijk niveau hoe dan ook zou overstijgen. Men zou een poging doen om de stellingen die men inneemt op gemeentelijk vlak te verbinden met een ruimere visie, die deels nationaal is en deels ideologisch. Het voorstel van een 36-urenweek voor het gemeentepersoneel bijvoorbeeld zou dan niet zomaar een loze kreet zijn, maar zou gekoppeld worden aan een korte tekst, waarin men het probleem van de tewerkstelling ruimer situeert." Iedere partij zal deze dubbele stap zetten, en dit voor een hele reeks thema's: tewerkstelling, interne democratie, fiscaal en bestedingsbeleid, welzijn, enzovoort. De KP zou al zeer vele interessante gemeentelijke voorstellen hebben, terwijl de RAL vooral een visie had ontwikkeld. Men gaat verder ook werken op de programma's van '70 en '76, en tenslotte zullen twee mensen voor twee thema's (waaronder cultuur en vorming) zo ver mogelijk gaan met het uitwerken van voorstellen door zoveel mogelijk aktiegroepen te raadplegen. Het scenario wikkelt zich dan verder af. Deze voorbereidingen zouden drie types van documenten moeten opleveren, waarop dan een programmatisch voorstel wordt gebaseerd. Het is over dit ontwerp dat op 21 maart een ganse dag wordt beraadslaagd. Als men daar tot een voldoende overeenkomst komt, willen de initiatiefnemers snel overgaan tot contacten met onafhankelijke groepen. Op 1 mei hoopt men in de openbaarheid te treden.

Dat over de inhoud van de gewenste progressieve maatschappelijke ontwikkeling al zoveel een zekere consensus bestaat, ligt eigenlijk voor de hand. Maar de partijen ter linkerzijde (en zelfs daarnaast) zich beperken tot gemeentepolitieke onderwerpen, versmalt de kloof tussen werkelijke verschillen in maatschappijvisie. Het verschil in maatschappijvisie werkt hier minder door. Temeer daar voor de progressieve eenheidslijst de afspraak is ingebouwd, dat elke partij nog eigen klantonten kan leggen in haar programma, als zij naar de kiezers gaat. Deze accenten mogen naast het gemeenschappelijke programma van de eenheidslijst vallen, "voorzover deze niet wezenlijk in strijd zijn met het gemeenschappelijk programma." Het zullen dus vermoedelijk niet de programma-punten worden, die als een mes op de on-

derhandelingstafel zullen liggen. En mocht dit zelfs nog het geval zijn, dan blijft de nooduitgang van de kartelformule: elke partij propageert het eigen programma, maar voegt zich om het elektorale voordeel bij de ene lijst; na de verkiezingen gaat ieder zijn eigen weg. Niet alleen de SP zal in een kartel meer stemmenwinst boeken, maar ook de kleine partijen maken een grotere kans op een zetel. Immers, het gemeentelijke kiessysteem benadeelt de kleine partijen, omdat bij de zetelverdeling volgens het aantal behaalde stemmen men begint te delen met het getal 2, en niet met 1. Het aantal stemmen nodig voor een eerste zetel ligt dus hoger dan voor de volgende zetels. Een kartelformule tussen de SP en de kleine-linkse partijen is dus voordelig langs weerszijden. Bovendien is het des te belangrijker dat meer kleine partijen samen sluiten in het kartel, want als er meer kleinere partijen versnipperd deelnemen aan de verkiezingen, betekent dit dat zij elkaar des te minder kans geven op een eerste zetel. Uit zulke versnippering van progressieve stemmen zal alleen de sterkste partij, de CVP, voordeel putten.

...AN DA NOKOT Z6!
GEN LYST, NE GASTC!

Het afhaken van Agalev is daarom des te verwonderlijker. De tot hier toe getroffen schikkingen hielden geen valabel breekpunt in zich. Wat slechts vaststaat is, dat van de eerste 15 vaste plaatsen gaan naar elke deelnemende partij, en van de in totaal 43 plaatsen 10 à 13 plaatsen aan niet-SP-kandidaten zullen besteed worden. Over de benaming van de lijst is nog niets klaargesteld, tenzij dat men het nationale lijstnummer van de SP zal overnemen. Het voortijdig opstappen van Agalev ligt dus niet onmiddellijk voor de hand. Men moet wel aanmerken dat de interne ontwikkelingen binnen Agalev-nationaal de ontwikkelingen van het lokale eenheidsinitiatief hebben ingehaald. Als Agalev vlak voor de parlementsverkiezingen van 8 november aan dit Dijlepaard verklaart dat men wil praten over een gemeenschappelijk programma en dat iedere groep binnen Agalev zelf kan uitmaken hoe men aan de gemeenteraadsverkiezingen zal deelnemen (Het DP, jg. IV, nov. '81), dan hadden minstens de besprekingen ten volle kunnen voeren en een breekpunt afgewacht. Temeer daar het afhaken van Agalev zo zijn konsekwenties heeft. Luc Huysse hierover: "Het kost de progressieve zijde in Leuven waarschijnlijk twee zetels. Het zou wel eens op deze één of twee zetels kunnen aankomen." Inderdaad, en uitgerend de partij zit er het grootste belang bij heeft, de SP, zit er zwaar mee in haar mag. Aanvoerder Tobback weet immers ook wel, dat hij van de kleine linkse partijen niet moet verwachten dat zij zijn partij in een meerderheid met de CVP zullen helpen. Wat reest er hem dan nog? Het antwoord moet nu spoedig blijken.

Polen ligt voorbij de Voerstreek

Aansluitend bij Het Dijlepaard van febr. '82 onze aansluitende berichtgeving. Tijdens ons verblijf in Silezië (Polen) vroegen familieleden van aangehouden ons bijgevoegde gedeeltelijke lijsten van 2 gevangissen te Poznan en Warschau voor publicatie te willen overnemen. Eveneens werden wij verzocht op basis hiervan de 35 Staten-ondertekenaars van de Slotakte van de Conferentie over Veiligheid en Samenwerking in Europa-Helsinki, 1 aug. 1975-te wijzen op hun rechten en plichten, die hieruit voortspruiten. In dit verband verwijsen wij naar het zevende beginsel, betreffende de eerbiediging van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden, met inbegrip van de vrijheid van denken, geweten, godsdienst of overtuiging.

Tot op heden waren geen namenlijsten bekend, zodat een precies-gerichte tussenkomst onmogelijk was. Heden kan dat. Op 3.2.1982 hebben wij de lijsten ter bespreking voorgesteld in de Kamercommissie Buitenlandse Zaken, waar de heer L. Tindemans, Minister van Buitenlandse Zaken een uiteenzetting gaf over de internationale toestand. Op 4.2.1982 hebben J. Sleecx, W. Taelman, J. Thijs en ikzelf een voorstel van resolutie over de toestand van de aangehouden personen in Polen ingediend bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Anderzijds hebben we de lijst ter aktie overgemaakt aan de ambassadeurs van de Staten-ondertekenaars, Amnesty International afdeling Vlaanderen, het internationaal Verbond van Vrije Vakverenigingen en de Kommissie voor de Rechten van de Mens. We verzonden ze ter ondersteuning aan de pers en aan adoptiegroepen allerhande. Wij menen dat de vrijheidsberoving - die mede loonderving en beroepsverlies inhoudt - van duizenden Poolse kaderleden, waarvan voor velen sedert 13 december 1981 - of 66 dagen -, onze inzet vereist.

Willy Kuypers
Kamerlid - Kwestor

De Sprockeels-show : opvoering voor een lege zaal

In aansluiting van uw nummer 2 van februari 1982 waarin u op blz 2 o.m., bij de bespreking van de recente gemeenteraadszitting, vermeldt dat door mij ter zitting werd geëist dat Sprockeels als schepen van Jeugdbelid, een datum zou vaststellen voor het bijeenroepen van de commissie Jeugd, kan ik u het volgende mededelen. Op dinsdagavond 23 februari werd mij thuis omstreeks 22u door de politie de dagorde gebracht van de gemeenteraadszitting van 1 maart 1982. Ingesloten bij deze dagorde en bijhorende verslagen vond ik een uitnodiging om 's anderendaags om 20u een vergadering van de commissie Jeugd bij te wonen.

Schepen Sprockeels heeft dus heel wat tijd nodig gehad om een datum te kunnen vaststellen. Hij heeft het dan nog zo geregeld dat de leden minder dan 24u op voorhand werden geïnformeerd. Namens de SP-fractie van deze commissie werd aan de burgemeester dan ook 's anderendaags 's morgens meegedeeld dat we deze bijeenkomst niet zouden bijwonen, hoe belangrijk de dagorde ook mocht zijn. Als we er bovendien bij vermelden dat van geen enkele van de vijf opgesomde dagorden enige uitleg of document was bijgevoegd, dan zal men wel willen begrijpen, dat wij het niet nemen om op deze wijze bij het beleid betrokken te worden. Ik dacht dat Het Dijlepaard ook dit mocht weten.

S. Libert
Gemeenteraadslid

OP UITNODIGING VAN HESO

Op dinsdag 9 februari werd een info-en discussievergadering gehouden in de lokalen van HESO, samenlevingsopbouw Heverlee. Bedoeling van de avond was een aantal mensen die actief zijn (of waren) in adviesraden, wijkgroepen en verschillende verenigingen in Heverlee en alle geïnteresseerden samen te brengen om te praten rond een aantal problemen waar men in zijn directe omgeving mee gekonfronteerd wordt. Ook werd hierbij de vraag gesteld wat de rol van HESO kan zijn in het laten doorklinken van de stem van personen en groepen werkzaam in Heverlee naar stedelijke en andere instanties toe.

In de inleiding werd een beeld gegeven van de werking van HESO aan de hand van twee projecten, nl. de vrijwilligerswerking en het project ruimtelijke ordening. In het eerste project bestaat de rol van HESO erin tegemoet te komen aan de vraag naar informatie, coördinatie en begeleiding van de verschillende vrijwilligersinitiatieven in het kader van bejaarden- en gezinshulp en ziekenzorg. Ook wordt gezocht om deze initiatieven te verruimen naar een soort burenhulpketen, het onthaal van nieuwe bewoners, opvang van kinderen en het reeds bestaande alfabetiseringsproject. Wat betreft het tweede project werd de rol van HESO gezien als het vertalen van de beleidsopties van de stedelijke overheid naar de betrokkenen toe en de ondersteuning en stimulering van inspraakmogelijkheden voor de groepen en personen die actief zijn op het vlak van ruimtelijke ordening in Heverlee. Als voorbeeld van de werking werden de acties rond de wijk Matadi, de Maversebaan en het proefwoning in de De Lignystraat aangehaald. Deze en andere voorbeelden werden vervolgens in een diamontage voorgesteld.

Na dit hoofdstuk informatie was er mogelijkheid tot discussie. Vooreerst werd de rol van HESO t.a.v. de verschillende verenigingen en adviesraden, maar ook t.a.v. de niet-georganiseerden besproken. Deze bestaat erin een aantal problemen te vermelden en de verwachtingen t.a.v. beleidsinstanties door te spelen. Vervolgens werden de problemen van de verschillende adviseerders besproken: versnippering, moeilijkheden om gehoord te worden in Groot Leuven. Ook werd gewezen op het belang van de contacten met beleidsverantwoordelijken en ambtenaren. Tenslotte werd het belangrijk gevonden om nieuwe inwoners te informeren over de activiteiten van de verschillende adviseerders en verenigingen in Heverlee via brochures en persoonlijke contactname. Wie geïnteresseerd is in een volledig verslag van deze vergadering kan zulks bekomen bij HESO, Naamsesteenweg 164 te Heverlee (23.11.88).

HESO

□

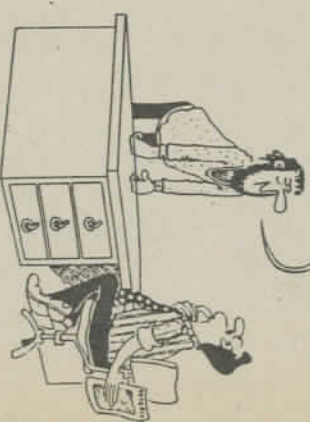
WERK GENOEG, MAAR ONBETAALD

Je staat verbaasd als je merkt wat er zoal bestaat aan v.z.w.'s, instellingen, organisaties en verenigingen, die zich bezighouden met welzijn. De brochure "Maar kan je in het Leuvense als vrijwilliger (st)en terecht?", samengesteld en uitgegeven door het Overleg Welzijnswerk, licht nog maar een tipje op van deze sluier. Het ligt wel niet in de bedoeling van deze map een overzicht te geven van wat er op welzijnsgebied allemaal aangeboden wordt aan de Leuvenaars. Toch maak je onbewust die bedenking als je de map openslaat.

Deze brochure wil eigenlijk een steentje bijdragen om het onwelzingsgevoelen van een grote groep werkloze werkwilligen weg te nemen. Werkwilligen zijn er genoeg, alhoewel men vaak het tegendeel hoort beweren. Het blijft immers een hardnekkig vooroordeel dat jongeren en werklozen niet willen werken, tenzij ze er dik voor betaald worden. Het tegendeel benadert echter meer de werkelijkheid. Het is helaas zover gekomen dat men het karig loontje van de dop al voldoende vindt, als men maar iets om handen heeft. Hiermede is niet gezegd dat het vrijwilligerswerk in de welzijnssector zomaar een bezigheidje is tussendoor, dat om het even wie aankan. Uit de brochure blijkt overduidelijk dat er voor heel wat vrijwilligerswerk strenge criteria worden gehanteerd. Het is immers van het allergrrootste belang dat de hulpvrager goed geholpen wordt en dat kan men ook niet zomaar. Wat overduidelijk blijkt uit deze brochure is het gebrek aan waardering voor geëngageerd werk, voor de inzet voor de medemens. In deze samenleving wordt werken voor de medemens, wordt beantwoordt aan de meest elementaire behoeften van de mens, niet betaald. Vandaar ook dat de instellingen voor gehandicapten, het vormingswerk, het buurtwerk, ziekenzorg, bejaardenhulp steeds tot over de oren in het werk zitten, daarvoor matig tot slecht betaald worden, voortdurend op zoek zijn de eindjes aan mekaar te knopen en daardoor uiteindelijk terechtkomen bij de vrijwilligershulp, die ze dan nog meestal krijgen van de zogenoemde werkwilligen, de doppers.

Uit deze inleiding zou men verkeerdelijk kunnen besluiten dat het vrijwilligerswerk een zaak moet zijn voor en van de werklozen. De organisaties die een beroep doen op vrijwilligers maken geen onderscheid, maar het is wel duidelijk dat de meeste vrijwilligers en vrijwilligers komen uit de groep van de werklozen.

Een andere bedenking bij deze brochure is dat er bij het vrijwilligerswerk heel wat meer komt kijken dan alleen maar een beetje goede wil. Men moet ten eerste al een goed stuk thuis zijn in het welzijnsverreldje om zelf een keuze te kunnen maken voor welk werk of voor welke groep mensen je je gaat engageren. Hoe duidelijker je als vrijwilliger (st)er zelf weét wat je wil, wat je

kan, over hoeveel je beschikt, des te gemakkelijker kan men je aanbod valoriseren. Het is ook altijd goed na te gaan welke rechten je hebt. Bijvoorbeeld verplaatsingsvergoedingen, verzekering tegen ongevallen, begeleiding. Daarnaast is het natuurlijk ook zo dat je door je engagement ook een aantal dwingende verplichtingen op je neemt. De brochure geeft daarvoor enkele tips.

De map zelf geeft een overzicht van 35 organisaties die een beroep doen op vrijwillig(st)ers. Daarvan zijn er 4 uit het socio-cultureel werkveld en 8 uit de sfeer van de politieke actie. De overige 23 zijn organisaties voor sociale dienstverlening. Dit duidt overigens ook wel op het overaanbod van welzijnsorganisaties in Groot-Leuven. Ruw geschat zorgt 1 organisatie voor het welzijn van 2.600 inwoners. Dat kan tellen.

Per organisatie wordt een contactpersoon vermeld. Interessant is ook dat men naast de algemene doelstelling van de organisatie ook vermeldt waarvoor men vrijwilligers nodig heeft en wat men van hen verwacht. Per organisatie wordt ook weergegeven of er een selectie gebeurt en op welke manier die gebeurt. Je verneemt er ook of je het werk zo aankan dan wel of je best nog wat vorming kan meepikken. Tenslotte wordt ook vermeld of je verzekerd bent. Dit is niet overal het geval. Zonder daar een punt van te maken, is het toch goed om weten welke risico's je neemt voor je toekomst. Het aanbod van vrijwilligerswerk is zeer uiteenlopend: telefoonpemanentie, begeleiding bij uitstappen, materieel werk zoals inlezen op cassettes en vervoer van gehandicapten, individuele begeleiding van hulpverleners, aanbieden van relaties, klusdienst. Ook de verantwoordelijkheid verschilt nogal eens. Soms is de vrijwillig(st)er gaatjesvuller, terwijl hij of zij elders een volwaardige hulp is en op gelijke voet staat met de betaalde krachten, weliswaar met een ander statuut.

Wie van zichzelf vindt dat hij of zij voldoende toch ook eens de stap moet wagen, kan de brochure kopen of inblijven op het secretariaat van het Overleg Welzijn Regio Leuven, M. Theresiasstraat 36, te Leuven (1 ste verdieping). Telefonisch bereikbaar op 016/23.54.57.

□

CENTRAAL AMERIKA, MAAR IN DE VLAAMSE PERS

Op initiatief van de drie Centraal-Amerikaanse komitees (Nicaragua, El Salvador, Guatemala) had op 18 februari in de Lido een debatavond plaats over de wijze waarop de Vlaamse media, en vooral de Vlaamse pers, berichten over de situatie in Midden-Amerika. In het panel modereerde Willy Courteaux (Humo) tussen de dagbladjournalisten Frans De Smet (De Morgen), Marcel Grauls (Het Belang van Limburg) en Francis Van den Bergh (De Standaard), Liesbeth Walckiers voor de BRT-radio, Johan De Poortere voor de televisie en Jan Servaes van het Centrum voor Communicatiewetenschappen (KUL). Gazet van Antwerpen liet het afweten en liet Volk was verontschuldigd. Voor onderstaand verslag hebben we geput uit een breedvoerig verslag in het weekblad van de Algemene Studententraad *Veto* (jg 8, nr 20).

W. Courteaux legde eerst het probleem voor: het nieuws is geen objectieve selectie van een massa feiten. Het nieuws wordt gemanipuleerd, ten bewijze het verschil in berichtgeving over Turkije en Polen. Welk is eigenlijk de rol van de buitenlandse persagentschappen op de berichtgeving op de Belgische radio en tv en in de pers? Liesbeth Walckiers (BRT-radio) stelde dat de graad van objectiviteit van de buitenlandse persagentschappen varieert volgens

de betrokkenheid van hun land. Zo gaven de Amerikaanse persagentschappen UPI en AP een vrij subjektief verslag over de toestand in Vietnam en Iran, nu gebeurt hetzelfde voor de berichtgeving over Midden-Amerika. Ook de andere persagentschappen doen hetzelfde, en zij verwees naar de berichtgeving van AFP (Fr.) over Mei '68, en Reuter (GB.) over Noord-Ierland. De BRT ontsnapt niet aan deze invloed. Dit heeft te maken met de abonnementen van de

nieuwsdienst op bepaalde persagentschappen. AP (VS), Reuter (GB.) en AFP (FR.) leveren rechtstreeks hun informatie aan de radio. De andere persagentschappen, zoals UPI (VS), ANP (NL.), DPA (W-D.), Tass (USSR), Nieuw China (Volksrepubliek China) en Tanjug (Joe-

Centraal Amerika, maar in de Vlaamse pers

gosiavië), komen slechts aan bod via een selectie door het Belgische persagentschap Belga. Voor eigen berichtgeving 'on the spot' is er weinig geld beschikbaar. Men is dus op deze persagentschappen aangewezen, want hun mensen zijn ook altijd het eerst ter plaatse. Radio is een medium dat dicht bij de feiten moet staan.

Johan De Poortere illustreerde daarna hoe de berichtgeving gebeurt bij de BRT-televisie. De televisie is een visueel medium, en dus is enkel dat nieuws belangrijk waarover beeldmateriaal bestaat. Het zijn op-nieuw de grote Westerse TV-stations die fusioneren in gespecialiseerde beeldverdeelmaatschappijen, die het beeldmateriaal leveren. Eurovisie, die alle Europese stations en die van de Arabische landen groepeerd, is een officiële en betrouwbaarder bron. Maar daarnaast verspreiden drie Amerikaanse maatschappijen beeldmateriaal om de commerciële waarde ervan : CBS, UPTIN (een fusie van UPI, de Britse commerciële TV ITV en het Amerikaanse ABC), en Visnews (BBC, Reuter, en de Australische en Canadese televisie). Iedere dag is er een aanbod van één uur filmmateriaal met een twintigtal onderwerpen, meestal gericht op het Westen en het Midden-Oosten. Voor Latijns-Amerika bijvoorbeeld komt enkel Midden-Amerika aan bod. Zelden worden er bijvoorbeeld beelden uit Brazilië vertoond, "want zij daar een brug is ingestort met toeristen erop". Het beeld wordt ook maar gefilmd op een moment van brandende aktualiteit. Over het verdere verloop van een bepaalde actie verneemt men weinig of niets. De informatie is bovendien fel Amerikaans gericht. Over de studiereis van een onderzoeksmissie van het Europees Parlement ontvangt men bijna geen beelden. Wanneer het gaat om een missie van Amerikaanse Congresleden is er bepaald geen gebrek aan beelden. Er moeten eerst een paar Amerikanen sneuvelen alvorens men over de schending van de mensenrechten in El Salvador spreekt. De BRT is te afhankelijk van de keuze die in Londen of Washington wordt gemaakt. Er is wel enige duiding mogelijk aan de hand van montage en eigen commentaar, doch men blijft gebonden aan het gepresenteerde beeld. Financieel kan de BRT zich niet meer veroorloven dan één of twee reizen ter plaat-

se, en dan nog in het kader van een Panorama-uitzending. Maar globaal genomen is de berichtgeving over het buitenland er toch op vooruit gegaan.

Zowel De Poortere als Walckiers vestigden ook de aandacht op de politieke druk van bovenaf. Deze is vooral sterk op de berichtgeving over het binnenland. De laatste tijd neemt de politieke druk de vorm aan van een hetze tegen het BRT-monopolie. De vertegenwoordigers van de dagbladders maakten globaal dezelfde analyse, maar brachten vanuit hun eigen situatie conclusies aan. Francis Van den Bergh (De Standaard) wees erop dat de persbureau's van Derde Wereldlanden onder diktatoriale controle van de eigen regering staan. Zij kunnen dan ook geen tegenwicht vormen voor de Westerse agentschappen. Marcel Graulis (Het Belang van Limburg) twijfelde aan de waarde van de selectie van de berichten uit de Derde Wereld door Belga. Een individueel journalist moet dan ook proberen zelf nieuws te vergaren. Men moet echter ook rekening houden met de betrokkenheid van de lezers op de Derde Wereld : de meeste regionale en het spontaneus dan in informatie over de Derde Wereld. Frans De Smet (De Morgen) hechtte belang aan alternatieve informatiebronnen. Jan Servaes wees op het feit dat de kristendemocratische kranten toch wat verveeld zitten met El Salvador. Slechts over kerffiguren als Schildermans en Berten wordt bericht, zonder over de achtergronden van de zaak te berichten. De Morgen doet dit wel, en kan daardoor de vergelijking doorstaan met de Franse kwaliteitskrant Le Monde. F. Van den Bergh geeft wel degelijk achtergrondinformatie, en er bestaat geen CVP-censuur op de buitenlandse berichtgeving, met uitzondering van Zaire, het privédomein van Manu Ruys en bijgevoeg binnenlands nieuws. Over de kristendemocratische afhankelijkheid van het Belang van Limburg zei Graulis : "Daar kan je geen enkele Limburger mee aan het lachen krijgen, vraag dat maar aan onze hoofdredakteur. Ik lust Tindemans rauw, ik zit niet met hem in mijn maag."

(met dank aan Lucien van Veto)

VOEGT U HET GELD BIJONS WOORD?

- naam:.....
 adres:.....
 postnr + gemeente:.....

- Ik wil meewerken met Het Dijeopard, praktisch en/of inhoudelijk
- Ik wil een gratis proefabonnement op Het Dijeopard (2 nummers)
- Ik wil een jaarabonnement op Het Dijeopard. Ik stort 250 Fr. op het nummer 001-0596401-24 van Het Dijeopard, Bijlde Inkomststraat 115 te 3000 Leuven, ofwel stuurt u mij het volgende nummer met overschrijvingsformulier.

abonnement jaarlang 5,- 250 Fr.
 steunabonnement : vanaf 400 Fr.
 CVP-abonnement : vanaf 200 Fr.

In het juli-augustusnummer van 1978 verscheen er in deze stadskrant een ophetmakend dossier Pissifjnen (Het DP, jg I, nr 8). Vier jaar later komt er dan eindelijk licht in de zaak. Op 3 februari '82 stuurde Spockieels een brief naar de pers met als inhoud :

Mijne Heren, wij delen u mede dat drie openbare toiletten met automatisch onderhoud zullen geïnstalleerd worden door de koma J.C. Deaux Belgium, tijdens de eerste helft van april 1982, op volgende plaatsen : H. Hooverplein, Margarethaaplein, Marktplein.

Nog éventjes de plas ophouden dus, beste lezer !

G. SPOCKIEELS
 Schepen van Gnephaalwerken,
 Middelgand, 1311millieu
 en Economische Expansie

En jeugdbeleid, Georges, is dat niet belangrijk genoeg om op een stempel te laten zelden ?

De Schepen van Openbare Wegen weet blijkbaar wel dat de Vaartdijk aan de Remyfabrieken in Wijgmaal eerder lijkt op een veldritparcours dan op een openbare weg. Het Dijeopard, gewoon van steeds in één richting vooruit te gaan, had niet gemerkt dat er aan de andere kant een waarschuwingsbord staat, dat de hobbelige weg moet aanduiden. Dat bord staat enkel ter hoogte van de Tassestraat in de richting Wijgmaalbrug-Leuven. Er staat bovendien een tweede verkeersbord dat de autobestuurders er op moet wijzen dat ze fietsers kunnen tegenkomen. Maar schijnlijk bedoelt men dan veldrijders die proberen de putten te ontwijken en daardoor slalomend over de weg rijden. Het motto van de verkeerscommissie zal hier wel zijn dat een gewaarschuwd automobilist of fietser toch door de putten zal rijden.

Op de laatste gemeenteraad stelde Van Ifterbeek aan burgemeester Vansina de vraag naar het gebruik van het verplicht medisch onderzoek bij het aanwerven van ambtenaren. Bij het uitschrijven van vacatures wordt namelijk een verplicht geneeskundig onderzoek voorgeschreven door een geneesheer; aangegeveeld door het college. Dit onderzoek moet nagaan of de persoon voldoende gezond is om een job als ambtenaar aan te kunnen. Een geneesheer doet dit onderzoek en is deontologisch gebonden aan het beroepsgeheim. Dit wil zeggen dat hij wel kan zeggen of die kandidaat om gezondheidsredenen al dan niet mag aangeworven worden. Hij heeft echter de plicht te zwijgen over details. In Leuven is dat anders. Alhoewel de wet daarin strikt is, wordt het medisch dossier van de kandidaten zomaar op tafel gelegd voor het selectiecomité. Dit is niet uit de lucht gegrepen. Een lid van dit comité heeft zulks zelf gezegd.

Burgemeester Vansina, nochtans verantwoordelijk voor de uitvoering van de beslissingen van het college - en het uitschrijven van vacatures met alles erop en eraan is een uitvoering van een collegebeslissing - antwoordde lakoniek op de vraag van Van Ifterbeek dat hij van niets wist. Wat de zaak nog erger en ergerlijker maakt is de lijst van vragen van het medisch onderzoek zelf. Zeg nu zelf, welk belang heeft het te weten wanneer iemand gaat slapen, hoeveel uur hij of zij gemiddeld slaapt, of zij voortbehoedsmiddelen neemt? Welk is daarvan het belang voor een plaats als werknemer? Bovendien zijn dat zaken die behoren tot de privacy van ieder persoon en mogen ze in geen geval openbaar gemaakt worden, laat staan enige invloed hebben op het al dan niet aannemen van een personeelslid. In Leuven mag dat blijkbaar wel. Of er al mensen op basis van dit medisch dossier geen plaats gekregen hebben, is momenteel het voorwerp van onderzoek. In elk geval weze men gewaarschuwd als men solliciteert naar een betrekking in de Leuvense openbare diensten.